

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

No Shame
Halfway
GIRL

READ ME ROMANCE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

<https://www.tessa-bailey.com/>

Yolun Yarısındaki Kız

TESSA BAILEY

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2019 Tessa Bailey

Kindle Baskısı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Beşinci Sonsöz

Kaçak Kız'dan alıntı

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Birdie

Kolej tam olarak hayal ettiğim gibi.

Bunun hayal kırıklığı mı yoksa büyük bir rahatlama mı olduğunu bilmiyorum.

Bir kardeşlik evindeki köhne bir kanepede oturuyorum, dizlerimin arasına kırmızı bir solo bardak sıkıştırmışım, yanımda öpüşen çift birbirlerinin ağızlarının uzmanı olurken yırtık kola gittikçe yaklaşıyorum. Boktan kolonya, meyveli vücut yıkama suyu ve Pabst Blue Ribbon kokusu o kadar güçlü ki, kimsenin bu kokudan bayılmamış olması şaşırtıcı. Etrafımın tamamen orijinal olmaması beni mahvetmezse belki de ilk ben olacağım.

Şarkı değişiyor ve sehpanın üzerindeki boş bardaklar ve kâğıt tabakların arasına sıkıştırılmış portatif hoparlörlerden Halsey'in sesi yükseliyor. Başımı arkaya yatırıp koltuğun arkasına yaslıyorum ve yurt odamın sessiz sığınağını hayal etmemeye çalışıyorum. Şu anda orada olsaydım, kucağında eskiz defterim, güzellik yarışması koçu baldızım Naomi için yeni sahne görünümüleri yaratıyor olurum. Belki de The Moth podcast'ini dinliyor ya da gelecek haftaki Trigonometri sınavıma çalışıyor olurum. Ne yapmaya karar verirsem , kendim için olacaktı.

Bu parti mi? Bütün bu sahne. Tamamen başka biri için.

Tıpkı benim gibi, Birdie Bristow, kız öğrenci birliğine girmek için acele ediyordu. Planladığım bir şey değildi, ancak bir gün dersten sonra avluda yürürken, kız kardeşlik kız kardeşlerinden birinin megafonla organizasyonlarının niteliklerinden bahsettiğini duydum. İyilik, hayırseverlik, topluluk, drama. Bunların kulağa ne kadar tanıdık geldiğini görmezden gelmek mümkün değildi. Bana hatırasını korumaya kararlı olduğum birini hatırlatıyorlardı. Bu yüzden Kappa Kappa Gamma masasına uğradım ve acele haftası için kaydoldum. Şu anda tam ve kendimi başka birinin bedeninde hapsolmuş gibi hissediyorum ama itiraf etmeliyim ki kız kardeşler oldukça iyi davrandılar. Açılış günü öğle yemeğine mavi saçlarım ve *Cool Story Bro* tişörtümle girdiğimde sadece bir tanesi irkildi.

Tükürük ruh eşleri daha da yakınlaşıyor, adamın Drakar Noir'ı boğazımı yumrukluyor ve ayağa fırlayıp odanın diğer ucunda dans etmekte olan oda arkadaşım Carline'a eksik bir selam veriyorum. Tıka basa dolu mutfağa işaret ediyor, sonra da görünmez bir bardaktan bir yudum alıyormuş gibi yapıyor.

"Film mi? Hayır. TV programı!" Başımı salladım.

"Tamam. İlk kelime..." Alnı kırışıyor. "Ne?"

"Sessiz sinema." Şaşkın. "Boş ver." Akranlarımın arasından mutfağa doğru ilerlerken kendi kendime mırıldanarak onu başımdan savıyorum. "Bir dahaki sefere Hootie and the Blowfish'i ironik bir şekilde dinlediğinde, anlamış gibi yapmayacağım."

Bir esrar dumanı bulutunu yana sallayıp mutfağa giriyorum. İki büyük fiç, Ikea'dan çıkma cılız bir ahşap adanın üzerinde şerefli bir yer tutuyor. Ters şapkalı ve futbol formalı adamlar barmenlik oynuyor, köpüren altın rengi sıvıyı yüce kırmızı kadehlere dolduruyor ve kadınlar -çoğu Kappa Kappa Gamma üyesi- etraflarındaki sınırlı alanda dans ederken onları etrafa dağıtıyorlar. Carline açıkça beni bir içki içmeye ve gevşemeye çağırıyordu ama ağzım onun yerine bir şişe suyu nerede bulabileceğimi sormak için açılıyor. Buna fırsat bulamadan elime dolu bir bira tutuşturuluyor ve soğuk bir bira dalgası parmak eklemlerimin üzerinden aşağıya iniyor.

"Tamam. Teşekkürler." Mutfaktan geri geri çıkmaya başlıyorum, birayı kardeşliğin ön kapısının yanındaki ölü saksı bitkisine atmayı planlıyorum ama daha önce hiç görmediğim bir adam mutfağa giriyor. Ve ben onu nasıl kaçırdım? Adam *iri yarı*. Beline bağladığı zincirle büyük bir kamyonu çekecek kadar büyük. Odadaki herkesten en az yarım ayak daha uzun, üzerinde son sınıf öğrencisi olduğunu gösteren beyaz S beden bir futbol forması var ve giysi muhtemelen üretilen en büyük beden olsa da, kocaman göğsünü ve genel genişliğini içine almakta zorlanıyor. Başının üzerinde taşıdığı metal bir fiçiyi mutfağa götürüp adaya *güm* diye bırakırken herkes ona yer açmak için birbirine *sokulmak* zorunda kalıyor.

Ceset yığınları arasında bir tezahürat yükseliyor ama koca adam ne gülümsüyor ne de bunu onaylıyor. Kaşlarının arasında o kadar derin bir konsantrasyon çizgisi var ki, parmağımı kucaklayabilir ve odayı temkinli bir bakışla tararken daha da derinleşiyor. Takım arkadaşlarından birkaçı sırtına tokat atıyor ama vücudu kıpırdamıyor. Sanki bir kayadan seken çakıl taşları gibi. Neden hâlâ mutfaktayım ve ona bakıyorum?

Bilmiyorum. Belki de bu gece yerinde olmayan tek şey o olduğu içindir. Bekle. Pardon, iki şey diyecektim, çünkü ben de rahatlık alanımın dışındayım. Ama aidiyetin timsali olan bir dernek evinde futbol forması giyiyor ve daha rahatsız görünemezdi.

Beş kalın parmağı olan bir pençesiyle uzanıyor ve onları kısa, gece yarısı siyahı saçlarının arasından geçiriyor. O el, tıka basa dolu mutfakta göz göze geldiğimizde yolculuğunun ortasında duraklıyor... ve midem bir pirouette gerçekleştiriyor.

Oh.

Bakarken yakalandım ve hala gözlerimi kaçıramıyorum. Belki de evin içinde dolaşan esrar dumanından dolayı kafam iyi. Sadece o da *gözlerini kaçırmıyor* ve vücudum onun ilgisinden memnun görünüyor. Karnım hala oltaya takılmış bir balık gibi sallanıyor ve vücudumu avantajlı bir şekilde eğmek için garip bir dürtü duyuyorum. Ya da bildiğim kadarıyla kırık olmasa da saçımı düzeltmek. Son birkaç gün içinde en az bir kez taradım, değil mi?

Ne giyiyorum ben?

Sinirli bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum ve aşağıya bakmadan kıyafetimi hatırlamaya çalışıyorum, çünkü bu beni ya deli ya da düpedüz susamış gösterirdi. Doğru ya. Siyah tayt ve siyah atlet. Muhtemelen askıları görünen limon yeşili sütyen. Botlar.

Tamam, Birdie. Vay canına. Çılgın treni geri çevir. A. Ne zamandan beri sporcularla ilgileniyorsun ve B. Ne zamandan beri onlardan birinin seninle ilgileneceğini düşünüyorsun?

Bu kız öğrenci yurdu kızı kişiliğini biraz fazla , değil mi?

Bu gece biramdan ilk gerçek yudumumu alıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek marihuana dumanının içinden geçip oturma odasına yeniden giriyorum. Göğsümde garip bir burkulma var ve omzumun üzerinden koca adama bakma isteğimi tamamen kontrol edemiyorum. Ve o hala beni izliyor. Gerçi şimdi yakalandığı için utanmış görünüyor, bakışlarını yere indiriyor ve dokuz yüz numara ayaklarının üzerinde kayıyor. Yüzümde isteksiz bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. Tanrım, gerçekten buradan çıkmam gerek. Beynim aptallık ediyor.

Tükürüklü ruh ikizlerinin elleşmeye başladığını fark edince, çoğunlukla dolu olan biramı dağınık sehpanın üzerine bıraktım. "Yakıt ikmali yapmak istersiniz diye bunu size bırakıyorum..."

Öpüşmeyi kesmek için hiçbir hareket yapmıyorlar.

"Harika." Odanın öbür ucundaki Carline'a el sallayarak eve gittiğimi haber veriyorum ve ona "*Geliyor musun?*" diye uluslararası bir işaret yapıyorum. O da bana hafifçe sallayarak birkaç haftadır ara sıra görüştüğü futbolcuyu işaret ediyor. Başka bir deyişle, muhtemelen bu gece oda bana kalacak. Bunu dört gözle bekliyorum çünkü kardeşim Jason ve yeni baldızımın telefon görüşmesi yapmakta geciktim. Kulak misafiri istemiyorum, özellikle de Naomi ile konuşurken. Muhtemelen dünyada her zaman yüzde yüz dürüst olabileceğim tek kişi o olduğu için. Ona kız öğrenci birliğine katılacağımı söylediğimde bana sorular soracaktır. Nedenini çok fazla düşünmeme neden olan rahatsız edici sorular. Oda arkadaşımın bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemem.

Sertçe yutkunuyorum. Bir daha düşündüm de, belki *gelecek* hafta Naomi'yi ararım. "Büyük J!" Mutfaktan gelen yüksek sesli bir bağırış dikkatimi çekiyor ve duraklıyorum.

ön kapıya doğru gidiyordum. "Nereye gidiyorsun dostum?"

Fıçı işleten futbolculardan biri siyah saçlı, devasa pençeli deve sesleniyor ve o cevap vermekte isteksiz görünüyor. "Üst kata," diyor sonunda. "Ben gitmeden önce başka bir şey ister misin?"

Vay anasını. Sesi deprem gibi. Derin, zengin ve... gürlüyor. Güçlü. Meme uçlarımla sütyenimin içinde sıkı tomurcuklar halinde toplanmasına neden oluyor ve beni bir nefesi yutmaya zorluyor.

"Uh, evet." Fıçı adam sırtlıyor. "Bodrumdan bir fıçı daha getirebilir misin? Çok erken biterse yazık olur." Bir köpük spreyi alına çarpıyor ve kapüşonunun omzuyla siliyor. "Giderdim ama ellerim içki doldurmakla dolu."

Koca J'nin takım arkadaşına saçmaladığını söylemesini ve bir fıçıyı aşağıdan yukarı taşımak istememesinin gerçek nedenini göstermesini bekliyorum. Fiziksel olarak yeterli değil. En azından büyük bir fiziksel çaba gerektirir, oysa Büyük J için bu muhtemelen bir elmayı kaldırmak gibi bir şey.

Oturma odası ile kapı arasında sıkışıp kalmış bir halde neden orada arafta durmaya devam ettiğimden emin değilim. Ama oradayım işte. Koca J'nin isteksizce başını sallamasıyla, mutfaktaki herkesin onu görmezden gelmesiyle tutuklandım. Kimsenin ayağına basmamaya dikkat ederek yarı boyundaki insanların arasından geçerken bir kişi bile ona hitap etmiyor ya da merhaba demiyor. Kimse ona bira servisi yaptığı için teşekkür bile etmiyor. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

O oturma odasından geçerken ben gölgelerin içine giriyorum. Merdivenlerin başında duraksar, döner ve odayı tarar. Her ne gördüyse -Ya da görmez, büyük omuzları sarkar. Ve sonra gitti. Bodrum merdivenleri olduğunu tahmin ettiğim yerde kayboldu.

Boş yurt odam beni çağırıyor. Acele etme sürecinden neredeyse sağ çıktım ve Kappa Kappa Gamma'ya üye olma şansım yüksek. İnsanların olmadığı, konuşulmayan ve pantolon giyilmeyen bir geceyi hak ettim. Yine de botlarımın içinde kaymaya devam ediyorum, karnımdaki bir çekiş beni bodrum kapısına doğru yönlendiriyor. Takım arkadaşları için bir şeyler getirip götürürken kimsenin ona yardım etmemesi hiç adil değil. Hatta ona teşekkür bile etmiyor.

Natalie'nin tipi olamazdı.

Bu düşünce durup dururken ortaya çıkmadı. Kız öğrenci birliğini seçerken ya da yurt odamda temizlik yaparken hangi uydu radyo istasyonunu çalacağıma karar verirken kız kardeşimin zevklerini ve kişiliğini göz önünde bulunduruyorum. Son zamanlarda ilk kez *Natalie Ne Yapardı* sorusu avuçlarımı nemlendiriyor, rahatsızlığımı artırıyor.

Kendime hızlı bir zihinsel sarsıntı veriyorum ve az önce merdivenlerden aşağı kaybolan adama yeniden odaklanıyorum. Biradan içtim, değil mi? Az miktarda da olsa. Bir teşekkür borçluyum. Haklısın. Ben de aynen öyle yapacağım. Teşekkür edeceğim, yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracağım ve sonra eve gideceğim.

Ben de kendime böyle söylüyorum. Ama adımlarım boş merdivenlerde yankılanırken ve bodruma inerken, kalbim sıradan bir teşekkür beklentisiyle kesinlikle sert bir şekilde atıyor...

*

Jerimiah

o kız kimdi?

Botlarım bodruma inerken ağır gıcırtilar çıkarıyor, yüksek sesli gıcırtilar merdivenlerin benim kocaman, hantal kıcımdan hoşlanmadığının bir işareti. Yine de dibe ulaştığımda beni tamamen saran karanlığı takdir ediyorum. Işıkla bile uğraşmıyorum. Etrafta bana yansımasını gösterecek paslanmaz çelik buzdolapları yok. Ya da konuşmadan bana bakacak diğer öğrenciler, sempatik ifadeleri kendi başlarına çok şey anlatıyor.

Ancak... o kız -tanıyamadığım kız- göz göze geldiğimizde yüzünde zerre kadar sempati yoktu. Ne bir irkilme. Ya da bir irkilme. Sadece baktı. İnsanlarla dolu kalabalık bir odada bile en son ne zaman böyle görüldüğümü hissettiğimi hatırladığımdan emin değilim.

Kendimi evimde hissettiğim iki yer var. Biri futbol sahası, kaskım büyük boyumu gizliyor. Sahanın dışında, ucube boyutum iyi bir şey. Başka her yerde, insanları rahatsız ediyor gibi görünüyor. Elbette, gezegendeki tek iri adam ben değilim. Birçoğu saygı görüyor. Kutlanıyor. Sosyal becerilerden tamamen yoksun olmam ve bir sohbe aktif olarak katıldığım da bile sessiz kalmam gerçeği? Bu beni pek de sevimli yapmıyor. Bu kombinasyon, boyut ve sessizlik, beni merdivenlerden yukarı fıçı taşımaktan başka bir şey için işe yaramaz hale getiriyor. Oyun kurucuyu kaçırmak. Bu becerilerim olmasaydı takım arkadaşlarımdan bana ihtiyaç duyacağımdan emin değilim. Bu yüzden benden bir fıçıyı omuzlamamı istediklerinde yapıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü hayır demek beni sinir bozucu ve işe yaramaz hale getirir.

Bodrumun köşesinde duran son fıçıya ulaşmadan önce duruyorum ve dönüp merdivenlere doğru bakıyorum. Karanlıkta oyalanmak için her zamanki kadar istekli olmamamın tek bir nedeni var, o da o kız. Kimdi o kız? O mutfaktan çıktı neden midemde bir batma hissi oluştu? Parmaklarım uyluğuma vuruyor ve onu için fıçıyı geride bırakmayı düşünüyorum. Hemen bu düşünmeden vazgeçtim. Gece çöktükten çok sonra arkasını dönüp beni peşlerinde tepinirken görmek isteyecek bir kadın yoktur. Muhtemelen korkudan düşüp ölür. Yine de vicdanımdaki küçük bir kıpırtı bana bu konuda yanıldığımı söylüyor.

Gözlerimin içine bakan, neredeyse beni bir hamle yapmaya davet eden bu kızın hiçbir şeyden geri adım atmayacağını. Tek bir kelime bile etmemişken bu varsayımı nasıl yapabildim?

İç çekerek fıçıyı omzuma atmak için eğildim ama fırsat bulamadan kapı merdivenlerin başında kapandı. Çarpma sesini, kadınsı bir küfür, kapı kolunun sertçe sallanması ve ardından her şeyin sessizliğe bürünmesi izliyor. Kaşlarımı çatarak doğruluyorum ve iki adım geri atarak merdivenlerden yukarı bakıyorum, bir figür kapıya yaslanmış duruyor. Işğın azlığı nedeniyle kim olduğunu zar zor seçebiliyorum ama ses bana onun bir kız olduğunu söylüyor.

Boğazımdaki kullanılmamışlık pasını temizliyorum, bodrumda bana katılan kişinin tepkisinden şimdiden korkuyorum. Görünüşe göre sesim

Lanet olası ağzımı her açtığımda daha da derinleşiyorum, sanki Tanrı konuşma yeteneğimi yeterince kullanmadığım için beni cezalandırıyor.

"Alo?"

Kapı tokmağının umutsuz bir tıkırtısı daha.

"Sen..." Alçak bariton sesimden . "Kilitli mi?"

"Evet. Aman Tanrım." Bir alkış sesi duyuyorum ve iki elini yüzüne kapadığı izlenimine kapılıyorum. "Uzun süre kardeşimle yaşadım ve mahremiyet arayışıyla kapıları kapatmaya alıştım ve bu sadece alışkanlık."

Benim aksime, gerçekten güzel bir sesi var. Melodik ve kendini küçümseyen.

-Ve boynuzlu köpek takım arkadaşlarımın bana bulaşp bulaşmadığını merak etmeye başladım. Bir gecede iki kez bir kıza tutuldum. Genellikle karşı cinsten biriyle etkileşime girmekten kaçınmadığımda, başımı öne eğip hareket etmeye devam etmeye çalışırım. Şu anda bu bir seçenek değil ve kızın kapı kolunu sürekli sallamasından, tanımadığı bir adamla bodrumda kilitli kaldığı için gergin olduğunu anlayabiliyorum. Sesi yaşamak için ateş yutuyormuş gibi çıkan bir adamla.

Cep telefonumu çıkarıp el feneri uygulamasıyla etrafı aydınlatıyorum. Fıçının yanında altılı bir paket şarap soğutucusu duruyor ve bir tanesini karton yuvasından çıkarıyorum. Telefonumu cebime yerleştiriyorum ve merdivenleri yavaşça çıkarken içkiyi bir adak gibi önümde tutuyorum, yaklaştıkça onun artan paniği üzerime hücum ediyor.

"Al. Sorun yok. İç şu meyveli şeyi." Bir açacak ve avuç içi zekâsı gerektirmesine rağmen kapağı çeviriyorum. "Ben kapıyı açayım."

Şimdi en üst basamaktayım ve elimden şişeyi alıyor. "Oh, um. Teşekkürler. Nasıl gidiyor-"

Ayağım kapıya çarpıyor ve kapı uçarak açılıyor, kilidin etrafındaki tahta parçalanıyor ve dolu taneleri gibi yere çarpıyor. Salondaki herkes etrafına bakınıyor, kızlar ağızlarını kapatmış, gözlerini kocaman açmış. Takım arkadaşlarım ya söz konusu kızlarla konuşmalarını böldüğüm için sinirli görünüyorlar. Ya da serbestçe akan bira sayesinde kayıtsızlar.

Bir yutkunmayla dikkatimi benimle birlikte bodrumda mahsur kalan kişiye çeviriyorum ve mutfaktaki kızı buluyorum. Boynunu bükmüş, çenesi yerde bana bakıyor. Bağırsaklarım daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ağırlaşıyor. Sanki düşecek mi yoksa boğazıma mı tırmanacak bilemiyorum. Nedense önce çenesini fark ediyorum. Küçük ve inatçı, burnu için mükemmel bir uyum. Keşke daha iyisi olsaydı.

Böylece gözlerinin rengini anlayabiliyordum. Kocaman, şaşkın gözleri. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Gergindin," diyorum, ne kadar o... Tanrım, yakından o kadar güzel ki, atletinin yakasından dışarı fırlayan sutyeninin yeşil kuplarına bakmamaya odaklanmam gerekiyor. "Bir yabancıyla yalnız kaldığın için gergindin. Benimle."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve kapıyı tekrar çekerek kapatıyor, artık devasa bir parça eksik olduğu için parti seslerini mümkün olduğunca engelliyor. Eksik tahta ışığın içeri süzülmesini sağlıyor, böylece o kaçmadan önce yüzünü birkaç saniye daha görebiliyorum. Sırf bu nedenle bile kapıyı tekmeleyerek açtığıma memnunum. "Gergin değildim," diyor usulca. "Bizi buraya aptal gibi kilitlediğimi sana söylemek zorunda kaldığım için gergindim."

Gerekmediği halde duygularımı kurtarmak için yalan söylemesini takdir ettiğimi belirtmek için ona yarım bir gülümseme veriyorum. Ona kapının kilitli olmadığını ve artık özgür olabileceğini hatırlatmaya hazırlanıyorum. Bunun yerine, "Neden en başta bodruma iniyordun?" diye soruyorum.

Alnının ortasına masaj yapıyor. "Fıçıyı getirdiğin için teşekkür etmek için mi? Arkadaşların senden faydalıyor gibi görünüyordu ve kimse senin... katkına minnettar değildi." Sağ bacağını zıplatırken bir süre geçti. "Kafamda aslında var olmayan bir drama yarattım, değil mi? Kendimi daha fazla küçük düşürmeden önce gitmeliyim."

Gitmek için döner.

"Bekle."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Jerimiah

"BEKLE."

Bunu gerçekten söyledim mi? Bu kız az önce gitmeye çalıştı ve ben onu bodrum katına geri çağırdım... ne yapmak için? En iyi koşullarda bile iyi bir konuşmacı değilimdir. Ve az önce kapıyı tekmeleyerek açıp çerçevenin yarısını söktüğüme göre, bu durumun *iyi olmayan koşullar* kategorisine girdiğini söyleyebilirim.

Başı dönüyor. "Bekle?"

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Tek bildiğim onun gitmesini istemediğim. Ya onu bir daha bulamazsam? "İçkinden bir yudum bile almadın." Sanki orada olduğunu unutmuş gibi elindeki şişeye bakıyor. "Ah evet." Tırnakları cama çarpıyor. "Sanırım içiyormuş gibi yapabilirim. bu gece bir içki daha iç."

"Numara mı?"

"Evet." Niyetini tahmin edemeden atletinin kenarını kaldırıyor ve hafifçe dönerek sırtının küçük kısmına takılı beyaz bir cihazı ortaya çıkarıyor. "Ben şeker hastasıyım. Yani teknik olarak bir şeyler içebilsem de, şeker içeriği glikozumu bozuyor-"

İçkiyi elinden geri aldım.

Bana bakıyor, boş eli havada duruyor.

"Neden içiyormuş gibi yapıyorsun?" Beceriksizliğime lanet ederek soruyorum. "Neden bir şey söylemiyorsun?"

Çenesi bir çentik aşağı iniyor, gözleri artık benimkilerle buluşmuyor. "Bilmiyorum. Kız öğrenci birlikleri dayanışmayla ilgilidir. Bir birim olmak. Onları ait olduğuma ikna etmeye çalışıyorum. Neden bu kadar farklı olduğumu bilmelerine izin vereyim ki?" Bu dürüstlüğünden hemen pişman olmuş gibi görünüyor, bana alaycı bir sırıtış atıyor ve mavi saçlarını savuruyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir kız öğrenci birliği kızı görmemiştir."

Yanlış bir şey söylemek istemediğimden, alayının ardından sessiz kalıyorum. Gerçek şu ki, bana kız öğrenci birliğine üye olacak biri gibi gelmiyor.

"Bir şey söylemek istiyorsun." Bir kaşını kaldırıyor. "et."

Boynumun yan tarafını ovuyorum. "Adını bile bilmiyorum ve-"

"Birdie."

"Birdie." Bunun göğsüme yerleşmesine izin verdim. "Birinin onayını kazanmak için bir hafta harcayacak birine benzemiyorsun."

"Haklısın, ben..."

"Jeremiah." Birkaç dakika sessizlik oldu. Muhtemelen hayal gördüğümün farkındayım ama birbirimizin adını bilmenin tadını çıkarıyormuşuz gibi geliyor. "Haklısın. Onay arayan biri değilim, ama itiraf etmeliyim ki kız kardeşler beklediğimden çok daha terbiyeliler. Bu da oldukça sinir bozucu." Gürleyen kahkaham karşısında irkilmiyor bile. "Haftayı avluda bir duvar resmi yaparak geçirdik. Sakin bir manzara resmi gibi bir şey." Çenesini indiriyor. "İkiz kardeşim Kappa Kappa Gamma'ya kaydolmak için ilk sırada olurdu. Bunu onun için yapıyorum. Bu, ılık Pabst Blue Ribbon ile birkaç saksı bitkisini öldürmek anlamına geliyorsa, bunu yapabilirim. Onay almak için yarışmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama duvar resmiyle onu onurlandırmanın bir yolunu buldum, yani... en azından bundan bir şey kazanıyorum."

Bana bakarken gözlerinde bir şey var. Bu acı. Kız kardeşinin artık bizimle olmadığını bilmek için sormama gerek yok. Kollarım birdenbire onsuz bomboş kaldı, ki bu delice. Ona daha önce hiç sarılmamıştım. Muhtemelen hayatımda bir gol kutlaması olmadığı zamanlarda sarıldığım insanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ama karnımdaki o ağırlık kayıyor, çekiştiriyor, bana onun rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ne yazık ki etrafta bir tek ben varım ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Kız kardeşin onun adına hoşuna gitmeyen bir şey yapmanı ister miydi?"

"Ne?" Soruyu çok hızlı soruyor, göğsü hızlı bir şekilde inip kalkmaya başlıyor. "Bilmiyorum. Sen... Peki ya sen? Üst kattaki adamların ayak işlerini yapmaktan hoşlanıyor musun?"

"Hayır."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Cevabımın onun için önemli olduğunu görebiliyorum. Hakkımdaki düşüncelerini sarsacak olsa da ona gerçeği söylememi istiyor, ben de söylüyorum. "Kabullenme. Aynı senin gibi." Yumruğumun içine öksürüyorum. "Ben... Muhtemelen uyum sağlayamadığımı söyleyebilirsin."

diğerleriyle. Konuşmak ve ortak noktalar bulmaya çalışmak, bir fiçıyı merdivenlerden yukarı taşımaktan çok daha zor."

"Bira içiyormuş gibi yapmak insülin pompamı göstermekten çok daha kolay." Bir elini bana doğru kaldırıyor. Bir an havada duraksıyor, sonra göğsümün ortasına bastırıyor. Kalbim dört nala koşuyor ve kapıdan giren boğuk müziğin arasında nefesinin sıkıştığını duyuyorum. "Fazla içki içmemem biraz utanç verici. Diğer birinci sınıflar gibi sarhoş olsaydım, mutfakta bir şey hissettiğim için bodruma indiğimi ağzımdan kaçırabilirdim." Dili dudaklarını ıslatmak için kaçıyor. "Bana baktığında."

Bu gerçekten oluyor mu? Yoksa merdivenlerin dibinde halüsinasyon mu görüyorum? Bu muhteşem kız bana dokunmakla kalmadı, mutfakta olanları *ikimiz* de hissettik. Atmosferdeki o değişim benim hayal gücümün bir ürünü değildi. Benden korkmuyor. Açık sözlülüğümden rahatsız olmuyor ve farklı nedenlerle de olsa ortak bir düşmanımız var: kabul görme ihtiyacı. Dahası, ikimiz de karanlıkta daha rahat görünüyoruz ve şimdi aynı havayı soluyarak ayak parmağımızın ucunda duruyoruz. Beynim bana bekle, bekle, bunun gerçek olduğundan emin ol derken? Nabzımın her atışında bedenim onunkine daha da yaklaşıyor.

"Seni bulmaya gitmekten vazgeçmek için kendimle konuşmak zorunda kaldım," diye törpülüyorum, parmak eklemlerimi yanağına sürtme riskini alıyorum, dokunuşa eğildiğinde başım inanamamaktan dönüyor.

"Neden kendini bundan vazgeçirdin?"

Aman Tanrım, teni ipek gibi. Kotumun fermuarının arkasında, vücudum Birdie'nin yumuşaklığına tepki olarak sertleşerek istekle tepki veriyor. Onun her şeyine. "Daha önce hiçbir kıza çıkma teklif etmedim ama eminim karanlıkta korkunç bir devin peşinden gelmesini istemezsin."

Başını arkaya eğmiş, gözlerimi arıyor. "Kim sana korkutucu olduğunu söyledi?"

Nedense bu kızla konuşmak nefes almak kadar kolay. Sanki yeni bir ciğer seti almış gibiyim. "Çocukluğumdan beri futbol oynuyorum. Koçlarım korkutucu olduğum için beni överdi. Saha dışında, çok daha iri olduğum için insanlar benden uzak dururdu." Ağzının kenarları aşağıya doğru dönüyor ve ben onu rahatlatma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. "Merak etme. Korkunç olarak adlandırılmak artık beni rahatsız etmiyor."

"Emin misin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. "Sağduyudan yoksun olmaları onları korkutmalı."

Sonra Birdie'nin elleri uzanıp başımın iki yanını kavıyor ve yüzümü onunkine yaklaştırıyor. Tanrım, onu öpmeme izin verecek. Sorduğu soru yüzünden zaten karnıma bir diken saplanmıştı, ama şimdi bükülüyor, daha derine itiyor, belirsizliğimi zorluyor ve açlığa dönüştürüyor.

"Bu çılgınlık, değil mi?" diye fısıldıyor, dudaklarımdan bir santimetre uzakta. "Ben partilerde takılmam. Genelde partilere bile *gitmem*."

"Daha önce hiçbir yerde takılmadım-" Birdie'yle konuşmaya başladığım anda filtrem kaybolması sayesinde korkunç gerçek ben daha durduramadan ortaya çıktı. Söyleyeceklerimin devamını beklerken nefesini tutmuş gibi görünüyor ve bana devam etmekten başka seçenek bırakmıyor. "Evet, son sınıf öğrencisiyim ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Hiç bu kadar çok istememiştim."

Beni tamamen yargısız bir şekilde incelerken o an kristalleşiyor. Sadece merak ve belki bir damla sempati, ama ağzının yaklaşması için herhangi bir şekilde gücenemeyecek kadar çaresizim.

"Ben de," diye mırıldanıyor Birdie, dudaklarımızı birbirine değdiriyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve bedenlerimizi birbirine bastırıyor. "Öp beni, Jeremiah."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Herkesin etrafında örülü tutmaya her zaman çok dikkat ettiğim kontrol... çözülüyor ve Birdie'yi kucaklayıp kaldırıyorum, vücudunu benimkiyle merdiven sahanlığı duvarı arasında düzleştirmek için dev bir adım atıyorum. Nefesi bana bu hareketi beklemediğini söylüyor ve neredeyse onu rahatlatmak için geri çekiliyorum ama ağızlarımız kilitleniyor, sımsıkı kilitleniyor, ikimizden de derin bir inilti geliyor. *Vay anasını*. Vücudu bana yaslandığında ve dizleri kalkıp kalçalarımın yerleştiğinde bir melekler ordusu şarkı söylüyor. Ben en az bir karış uzunken o bana nasıl bu kadar mükemmel uyuyor? Bu şekilde mi? Böyle, ağzı benimkiyle aynı hizada ve amı sıcak, tatlı bir basınçla sikimi bastırıyor. Birbirimizin isimlerini soluyoruz ve ben artık partiyi duymuyorum. Ağzından çıkan her kelimeyi dinlemek için zorlanıyorum.

"Jeremiah," diye inliyor, kalçalarını oynatıyor. "Lütfen..."

Tanrım, adımı söylüyor. *Benim* için yalvarıyor. Hiç düşünmeden, alt bedenimi öne doğru yuvarlayarak kalçalarının sıcak birleşim noktasına geliyorum ve sert bir öpücükle çılgılığını yakalıyorum. Birdie'ye daha önce hiç sevişmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Zihnim kadınların tatmin olmak için neye ihtiyacı olduğunu biliyor ama ağzımın, ellerimin ve bedenimin bu hareketlerle ilgili hiçbir deneyimi yok. Hiç yok

Ama şimdi tereddüt ediyorum. Kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken her zamanki gibi kendimi sorgulama ihtiyacı hissetmiyorum. "Seni dilimle öpmek istiyorum," diyorum, kalçalarımı tekrar yukarı doğru itiyorum, sıkı vücudunun duvardan aşağıya doğru sürüklenişinin sürtünmesini duyuyorum. "Yapabilir miyim güzelim? Ağzına sokabilir miyim?"

"Evet."

Ağızlarımız bir nefes arayla duruyor ve sonra dilimin ilk girişinin tadını kapsamlı bir yalamayla çıkarıyorum. Bana karşı sarsılıyor ve tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Uylukları kalçalarımın etrafında daha da sıkılıyor, sıkıyor ve içgüdülerim bana daha hızlı istediğini söylüyor. *Daha sert.* Bu inanç ancak avuçlarımı yanlarından aşağıya doğru izlediğimde, başparmaklarımı göğüslerinin tepelerine sürmeden önce cesaretlendirmek için başını sallamasını beklediğimde doğrulanıyor.

"Bayıldım buna. Durma." Bir dizi alaycı öpüşmenin içinde kayboluyoruz, o dudaklarımı ısıyor ve ben derinleştirmeye çalışıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Daha fazlasına* ihtiyacım var ve o da sonunda teslim oluyor, tadına bakmama izin veriyor. "Lütfen," diyor, ayrılırken. "Lütfen. Yaptığın hiçbir şeyi durdurma."

"Yapmayacağım," diyorum kısık sesle, ellerimi dizlerine indirip alttan kavıyorum, onu duvarda daha yükseğe kaldırıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve körlemesine sokuyorum. "İhtiyacın olan bu mu güzelim?"

"Evet. Evet."

"Sana vermeyi çok seviyorum."

"Anlayabiliyorum," diye soluk soluğa bağıyor ve sonra titremeye başlıyor. Yüzümü boynuna bastırıldığında çılgınlığının yükseldiğini hissedebiliyorum ve Birdie'nin orgazm olurken çıkardığı inanılmaz sesi yutarak ağzını kendi ağzıyla kapatmak için acele ediyorum. Yarı boğulma, yarı benim ismim ve hayatımın geri kalanında bundan daha tatlı bir şey duyacağımı sanmıyorum. Tabii onu tekrar orgazm etmeme izin vermezse. Ellerimi duvara vuruyorum ve kalçalarımı tekrar pompalamaya başlamak için öpücüğe odaklanıyorum. Çok erken, değil mi? Hâlâ aletimin üzerinde kıvranırken ve gömleğimin yakasını yırtmaya çalışırken muhtemelen çok erken olduğunu düşünüyorum.

Tanrım. Beynim hala bunun gerçekleştiğinden bile şüphe duyuyor, ama bunun gerçek mi yoksa fantezi mi olduğunu açıklığa kavuşturabilecek biri varsa o da benim sikim. Çelik gibi sert, ağrıyan başı karnımla kotumun bel bandı arasına sıkışmış. Gömleğimi kaldırırса görecektir ve ben de bunu istiyorum. Bana ne yaptığını görmesini istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Ama nasıl isteyeceğimi ya da çok mu erken olduğunu bilmiyorum-

Birdie gömleğimi kaldırıyor ve beni görünce inliyor.

Bacakları belime dolaniyor ama fiziksel olarak aramıza mesafe koyamiyorum. O her şeyin çapası. Kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indirirken vücudunun üst kısmını duvara yasliyorum. Aletime dokunmasını beklerken çenemi o kadar sert sıkıyorum ki kırılma tehlikesi geçiriyorum ve eli etimin etrafına dolanıp sıkı bir yumrukla bir kez okşadığında rüzgâr beni aceleyle terk ediyor. Siktir. *Sikeyim*. Çok güzeldi. Başım eğiliyor ve birbirimizin ağzını buluyoruz, onun sikimi sıkıca pompalamasıyla aynı anda öpüşüyoruz.

"Beni boşalttın," diye fısıldıyor öpücüklerin arasında. "İnanamıyorum..."

"Ne?" Saçlarına doğru havlıyorum, inçlerimi kaygan kavrayışına doğru sürüyorum. "Söyle bana."

"Oraya asla varamam. Kimseyle değil." Birdie'nin başı omuzlarının üzerinde geriye düşüyor ve boynunun yan tarafındaki yolu yalamama izin veriyor. "Sadece sen."

Beni terk eden hırıltı sahiplenici ve muzaffer. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım, ama bu kızla aramda çok doğru bir şey. Bu kaçınılmazdı. Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissedebiliyorum. "Seni her seferinde oraya götürmek istiyorum, Birdie."

Birbirimizin ağzında nefes almak için çabalıyoruz. "Sana izin vermek istiyorum." "Bana izin *vereceğini* söyle, güzelim."

Uymadığında kafamın arkasında bir alarm zili çalıyor, ama benimkinin üzerindeki hevesli ağzı güven verici. Bırakmak için yeterli. Şimdilik. Beni sert ve hızlı bir şekilde boşaltıyor ve rahatlamaktan başka bir şey düşünmem imkânsız hale . *Rahatlamaya* ihtiyacım var. Kendi elimden başka hiçbir el için orgazm olmamıştım ve sürtünmedeki fark, ele bağlı büyülü kız - hepsi de aciliyetimi kırılma noktasına, her zamankinden daha yüksek ve daha hızlı bir şekilde yönlendiriyor.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye homurdandım, şişmiş etimi istismar etme işini devraldım, onu son derece hızlı bir şekilde kavrayışından içeri ve dışarı tünel açtım. "Senin için gelmek istiyorum. Nereye? *Nereye?*"

Duvara yaslanıp sırtını dikleştiriyor. "Nereye istersen."

Bundan sonra yapacaklarım için şimdiden kendimden utanıyorum ama bu kızla olan bağlantım içimde bir canavarı harekete geçirdi. İstedieğim kadar

mümkün olduğunca ona dokunmamı istiyor. Alnımızı birbirine bastırıp tayı tı aşıya, kalçalarının altına doğru sürüklerken vücudum serbest kalmak için çığlık atıyor. Gözlerinde herhangi bir alarm ya da protesto belirtisi arıyorum ve heyecandan başka bir Şey bulamayınca, Şişmiş sikiimin başını klotunun içine sokuyorum ve kendimi klotun içine sokuyorum, amına boŐalıırken *sertçe* okşayarak adını haykırıyorum. Bu olurken inliyor ve içimde var olduğunu bile bilmediğim baskı, sanki onu ağırabilecek tek kişi oymuŐ gibi dışarı dökülüyor. Bu eylemi daha önce hiç hissetmediğim bir Şekilde tamamlıyorum.

"Bana ne yaptığıını hissediyor musun, güzelim?" Nefes nefese dudaklarına öpücükler konduruyorum, dillerimizin uçlarını birbirine değdiriyorum. "Onu eve götür."

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından, Birdie kollarımdayken tekrar yeryüzüne iniyorum. Nefesi omzuma karşı sığ ve serbest bırakılmamın yoğunluğu beni uyuŐuk bıraktı, ama onunla ilgilenme ihtiyaı her Şeyden daha güçlü. Külotunu yukarı çekip tayı tı ayarlarken sa çizgisine öpücükler bırakıyorum ve yüz ifadesini incelemek için eğiliyorum. Şimdiden bundan sonra ne olacağı konusunda endiŐelenmeye başladım. Bu onun için çılgın bir tesadüf müydü?

Çünkü benim için değildi.

Konu seks olduğunda deneyimsiz olabilirim ama Birdie'ye olan ekimim burada bitmiyor. Kendi kendimi hiç o karŐımdayken hissettiğim kadar rahat hissetmemiŐtim. Sanırım ben de onun için aynısını yapıyorum. , umarım öyledir.

"Güzel mi?"

Bir Şey söylemek için ağzını açıyor-

"Kampüs güvenliği az önce geldi!" diye bağırıyor biri oturma odasında. Bu bağırının ardından gmbrtler ve döŐeme tahtaları üzerinde koşan ayak sesleri geliyor. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Kardeşlik evinde alkol almamıza izin verilmiyor ve kesinlikle uyuŐturucu bulundurmamıza da izin verilmiyor. Sporcular için yapılan rastgele uyuŐturucu testleri sayesinde takım arkadaşlarımdan hiçbiri ot içmiyor ama her iki durumda da sorumlu tutulabilirler. Ve fiıların varlığı da inkr edilemez. Bunu halletmeleri için onlara yardım etmeliyim yoksa önümüzdeki birkaç ma için kenara alınma ihtimalleri var.

Birdie'ye baktığımda tereddüt ediyorum. Nerede durduğumuzu bile bilmezken bu iÇten nasıl sıyrılabilirim? Onun da başı belaya girerse çok daha kötü olur, değil mi?

"Hadi," diyorum, kapıyı açıp onu oturma odasının felaketine çekerek. "Kiminle geldin?"

"Oda arkadaşım." Birdie ön kapının yanında ellerini ovuşturan bir kızı işaret ediyor. "İşte orada. Ben iyiyim." Bana başını sallıyor ve sonunda gözlerinin inanılmaz bir erimiş kahverengi şeker renginde olduğunu görüyorum. "Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Tereddüt ediyorum, onu odamda saklama isteğimi zorlukla kontrol ediyorum. Ama onun başını belaya sokabilecek bir kuralı daha çiğneyemem, kahretsin. Etrafımızda bir izdiham yaşanırken numara alışverişi yapacak zamanım da yok. "Seni nerede bulabilirim?"

"Um. Duvar resmi?" Şimdiden benden uzaklaşıyor ve midemi de beraberinde götürüyor. "Öğleden sonra orada olacağım."

"Ben de öyle."

Birdie bir öğrenci sürüsünün içinde ön kapıdan çıkıp kayboluyor. Ani yalnızlık dalgasıyla savaşıyor, takım arkadaşlarıma kampüs kurallarını gözle görülür şekilde ihlal eden her şeyi temizlemelerine yardım etmeye hazır bir şekilde odaya bakıyorum. Bunun yerine oyun kurucunun arka kapıda bir güvenlik görevlisi tarafından durdurulduğunu görüyorum - boş bir fiçıyı taşıma sürecinde.

Makul bir şekilde, yakalanmasının benim suçum olmadığını biliyorum, ama suçluluk duygusunun akışını engelleyemiyorum. Birdie'yle geçirdiğim tek bir saniyeden bile pişmanlık duymayacağımdan değil ama bodrumdan çıkmam gereken zamanda çıksaydım, fiçıları başkasının alacağı sürenin çok daha kısa bir sürede temizleyebilirdim. Bazı güvenlik görevlileri tanınmış bir sporcuya karşı yumuşak davranabilir ama bu sefer böyle olmayacağını hemen anladım.

Eğer oyundan alınırsa sorumlusu ben olacağım. Kaybedersek benim yüzümden.

Buraya bir şeyler katmak zorundasın. Aksi takdirde, herkes size katlanırken bu eve musallat olan dilsiz bir dev olursunuz.

Kafamın içinde Birdie'nin sesini duyuyorum, bana korkutucu olmadığını söylüyor. Bana baktığında ve gülümsediğinde tenimde gezinen zevki hissediyorum. Beni duramazmış gibi öptü. Ama karanlıktaki o çalıntı anlar, her zamanki gerçekliğime kıyasla öyle bir rüya gibi geliyor ki, tüm güvenimi onlara . Ne kadar istesem de.

"Fiçılar benim," diyorum. "Onları ben getirdim."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Jerimiah

ÇOĞU GÜN, takım arkadaşlarımla bana söyleyecek pek bir şeyi olmuyor. Gülmesi gerektiği zaman gülmeyen biriyle tek taraflı sohbet etmenin pek bir cazibesi yok. Ya da kızlardan et parçasıymış gibi bahsetmekle ilgilenmiyorlar. Bugün beni her zamankinden daha fazla dinliyorlar ve ilk defa bu sessizlikten memnun değilim.

Evin ortak salonunda tek başıma otururken, gürültüyü, penis şakalarını, PlayStation'ın her zaman var olan seslerini arzuluyorum. Bu sabah duvar resmine gidemediğim gerçeğinden beni uzaklaştıracak herhangi bir şey. Birdie'yle orada buluşmam gerekiyordu ve ben oraya gitmedim. Ona verdiğim ilk söz. Bozuldu.

Anladığım kadarıyla, erkekler kızlara verdikleri sözleri her zaman bozuyorlar. Özellikle de bir partide o anın sıcaklığıyla verilen sözler. Birdie'nin yanlış konuştuğumu düşünme ihtimali beni her şeyden çok çıldırtıyor. Partideki fiçilerin sorumluluğunu üstlendiğim için akademik sicilimde kalıcı bir leke olması gerçeğinden bile daha çılgınca.

İçimi çekiyorum ve telefonumda yeni bir internet arama ekranı açıp *diyabetik kahvaltı* yazıyorum. Belki de sessizlik bir şey için iyidir. Son birkaç saattir diyabetle ilgili bulabildiğim her şeyi okuyarak Birdie'nin gününün nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyorum. Kendine bakmak tahmin ettiğimden çok daha karmaşık. Kan şekeri kontrolleri, yüksekler, düşükler, pompa arızaları, katı karbonhidrat sayımı, insülin dozları. Bunu bir oturuşta anlamak imkansız, ama kesinlikle özür dilemesi için ona çikolata getiremeyeceğimi biliyorum.

Bu sabah, futbol koçum ve dekanla görüşmek üzere çağrıldığımda duvar resmine gidiyordum, babamın ani tepkileri hoparlörden geliyordu. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedim ve hangi eylemlerin uygun olduğuna onların karar vermesine izin verdim. Bana her türlü fırsatı verdiler.

Suçu başka bir yere atabilirdim ama bunu yapmazdım ve toplantı sırasında aklım dekanın ofisinde bile değildi. Kampüsün öbür ucundaki kızla birlikteydim.

Benim gibi hisseden kız.

Daha önce en ufak bir ihlalde bulunmadığım için yazılı bir uyarı ile gitmeme izin verdiler. Futbol takımı için önemli olmasaydım, eminim ceza daha ağır olurdu ve bu özel muameleden dolayı kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum.

Takım arkadaşlarımdan hiçbirinin başının belaya girmemiş olması beni teselli etmeli. Normalde teselli olurdum, bir amaca hizmet edebileceğime dair bu kanıta sahip olmak. Hiç değilse güvenilir olduğumu. Ama bugün... teselli bulamıyorum. Kendime karşı dürüst olursam, kendimi kullanılmış hissediyorum. Ve Birdie'nin gözlerinin üzerimde olmasından başka bir şey istemiyorum. Onun sesini duymak istiyorum. Çünkü dün gece bodrum katında bana kullanılmışlığın tam tersini hissettirdi. Kendimi bir bütünün yarısı gibi hissettirdi. Cüssesi, gücü ve günah keçisini oynamaya istekli olmasından daha fazlasına ihtiyaç duyulan biri. Onu görmek istiyorum ama duvar resminde sorabileceğim kimse yoktu. Sosyal medyada insan bulma konusunda berbatım ve girişimlerim boşa çıktı.

Benim için tek bir şey var. Duvar resmi tamamlanmamış görünüyordu, bu yüzden Kappa Kappa Gamma adayları bir ara bitirmek için geri dönmek zorundalar. Bu öğleden sonra orada durup resme bakarken, kızların her birine tamamlamaları için duvar resminin farklı bölümlerinin verildiğini fark ettim. Tüm stiller farklıydı ve altlarında kendi baş harfleri vardı. Birdie'nin bölümü yan yana büyüyen iki daldan oluşuyordu ve sanki boya darbeleri onu bulmama yardımcı olabilirmiş gibi en küçük ayrıntılara bakarak yaklaşımdan kendimi alamadım.

Yarın sabah döndüğümde orada olmazsa ne yapacağımı bilmiyorum. Kampüste onun adını haykırarak mı dolaşayım? Onu bu şekilde bulabilirim, ama gelip beni süngerli bir odada ziyaret etmesi gerekecek.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ama evin ön kapısı pat diye açılınca bırakıyorum. İki takım arkadaşım boya kutuları taşıyor ve kısık sesle konuşuyorlardı.

"Cehennemde hor görülen bir kadın kadar öfke yoktur, kardeşim," diyor içlerinden biri.

"Kampüs güvenliğini aradığına inanamıyorum. Ne yani? Sırf ayrıldık diye hayatımın geri kalanında *hiç* iyi vakit geçiremeyecek miyim?" Elindeki boya kutusunu yere bıraktı. "İnsanlarla dalga geçmemeyi öğrenmeli. Yedek kalabilirdim."

"Merak etmeyin. Mesajı göndereceğiz."

Beni aynı anda gördüler ve bakiştılar. "Hey, Koca J."

Başımı sallayıp uzaktan kumandaya uzanıyorum ve onlar merdivenlerden çıkarken televizyonu açıyorum. Ama günün geri kalanında ve gece boyunca konuşmalarını kafamda tekrarlamaya devam ediyorum, aptalca bir şey yapacaklarından oldukça eminim. Gece yarısı yatak odamın kapısını çalıp benden gelip gözcülük yapmamı istediklerinde şüphelerim doğrulanıyor.

Planladıkları şeyi kabul edeceğimden o kadar eminler ki bana planı söylemiyorlar bile. Tek gördüğüm boya kutuları ve siyah giysiler. Büyük olasılıkla, yakalanırlarsa suçu üstleneceğimi bildikleri için beni de yanlarında götürüyorlar. Ve evden çıkarken, içimde bir şeyler değişiyor. Barajdaki bir deliğin önünde yuvarlanan bir kaya gibi, içimdeki sürekli şüphe akışını tıkıyor. Göz korkutucu derecede iri ve sosyal nezaketten yoksun olabilirim, ama asla gecenin bir yarısı zarar vermek için gizlice dışarı çıkmam. Ya da yıkıma neden olmam. Ben bu tür şeylerin olmasını engelleyen kişiyim. Takım arkadaşlarım benim yarı cüsemde ama insanların kaçınması gerekenler onlar, değil mi?

Ben değil.

Takım arkadaşlarımı kampüs boyunca takip ederken omuzlarımdan bir ağırlık düşüyor. Varlığım için bahaneler üretmekten bıktım. Değerimi kanıtlamak zorunda değilim. Bu gece her ne planladılarsa buna bir son vereceğimden eminim.

Duvar resminin önünde boya kutularını açıp, adayların sıkı çalışmalarının üzerine beyaz bir dalga atmaya hazırlanmalarını beklemiyorum. *Birdie'nin* işi. Çocuklardan uzak tutmak niyetiyle tenekelerden birini hırlayarak kaparken, Birdie'nin dehşete düşmüş bir ifadeyle gölgelerin arasından çıkmasını kesinlikle beklemiyordum...

*

Birdie

Yani, ipucunu aldım. Jerimiah benden hoşlanmıyordu.

Ama onun bir boya kutusu alıp içindekileri bir haftadır üzerinde çalıştığım duvar resminin üzerine sıçratmaya hazırlanmasını izlerken, nasıl

birinin karakteri hakkında bu kadar yanılmış olabileceğimi düşünmezdim. Belki de partideki esrar dumanı tarihin en şiddetli kafayı bulma vakası olarak kafama girmişti, çünkü hafızamdaki Jerimiah, bir mil genişliğinde kirli bir çizgiye sahip olsa da nazik bir devdi. Pislik bir vandal değildi.

Ve yine de. İşte buradayız.

Karanlıkta göz göze geliyoruz ve boya kutusu havada duraklıyor, ağzı sessiz bir inkarla hareket ediyor... ne üzerine?

Keşke uyuyamadığım için bölümümün son rötuşlarını yapmak üzere yurttan gizlice çıkmasaydım. Keşke yatakta kalsaydım ve onun bu kadar kötü niyetli bir şey yapabileceğini hiç öğrenmeseydim.

Yine de en iyisi bu, değil mi? Evet. Jerimiah bu sabah söz verdiği gibi duvar resmine gelmeyince düşünmek için biraz zamanım oldu. Bu sadece *benim* üniversite deneyimim değil. Son bir yıldır iki kişilik yaşıyorum. Seçimlerimde ikizim Natalie'yi göz önünde bulundurmam zorundayım. O ne isterdi? Hangi yolu seçerdi?

Hâlâ hayatta olsaydı kiminle birlikte olmayı seçerdi?

Jerimiah değil. Onun tipi olamazdı. O fiçıya vururken o mutfakta aşkının etrafında dans ediyor olurdu. Deniyorum. İkimiz için de yaşamaya çalışıyorum. Yaptığım her şeyle onun anısını onurlandırmak için - ve belki... belki bazen çok ileri gidiyorum, ama bir ikizinizi kaybedip hayatınıza devam edemezsiniz. Bu mümkün değil. Aynı anda yaratıldık, yan yana büyüdük, düşüncelerimizi ve sırlarımızı paylaştık. Tüm farklılıklarımıza rağmen, bazen bir beyni bile paylaştığımızı düşünüyorum.

Dün gece partiden ayrıldığımda, tek bir şey için bencil olma fikrine alışmaya çalışıyordum. Onunla. Jerimiah. O *benim* için her şeyi yapacaktı. Ve evet, Natalie'nin tam tersi bir şey yapmayı düşünmek bile beni suçluluk duygusuyla doldurdu ama zayıftım. Bu korkunç şeyi yapmaya hazırlanırken bile onun için hâlâ *güçsüzüm*. Bu korkunç şey, çekip gitmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Yoluma devam etmek. Şu anda nasıl yapacağımı bildiğim tek şekilde yaşamaya devam etmek. Yarısı benim için, yarısı onun için. Onu yanımda tutmanın tek yolu bu.

Jerimiah bana doğru bir adım attı. "Birdie-"

Arkasında, duvara boya sıçramış. Vay canına. Tam isabet. Yüzeyin neredeyse yarısı beyaz bir dalga tarafından kaplanmış, duvar resminin üzerinden aşağıya doğru akan dereler, dikkatli renk seçimlerini ve saatler süren çalışmayı yiyip bitiriyor. Bu beklenmedik olayı düşündüğümde kederim midemde fazla pişmiş bir kek gibi yoğunlaşıyor.

Elimde boya fırçasıyla duvarın önünde dururken edindiğim arkadaşlar. Sırt çantamda, iki dala ayrılan bir ağaç gövdesi olan payımın sonsuz eskizleri. Biri benim için, diğeri Natalie için. Tamamen gitti.

Boğazım düğümleniyor. Göz kapaklarımdan arkasından yaşlar süzülüyor ve geri çekilmeye başlıyorum. Jerimiah'ın beni ağlarken görmesine asla izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

Dönüyorum ve rüzgâr kulaklarımda uğuldayarak patikadan aşağı doğru son sürat koşuyorum. Ama bana seslenişini bastırarak kadar değil. Sesi o kadar yüksek ve derin ki, vuran botlarımda yerin sarsılmaması bir mucize. Ona cevap vermeyeceğim ve geri dönmeyeceğim. Sadece yataktan sığınmağa gitmek ve yaralarımı sarmak istiyorum. Benden hoşlandı mı? Yoksa Jerimiah'la aramızda geçenler bir fıçı partisi takılmasından başka bir şey değil miydi?

Duvar resmini yıktığını gördükten sonra bile buna nasıl inanamıyorum?

Hâlâ giyinik bir şekilde yatağa girdiğimde, kafamdaki keder ve sorular duyulmak için o kadar yüksek sesle yarışıyor ki, birbirlerini iptal ediyor gibi görünüyorlar ve düşünüyorum

Yastığımın üzerinde yüzüstü uyurken, yumuşaklığı gözyaşlarımla ıslanmıştı.

*

Yurt odamın kapısı , uykuya dalmamın üzerinden sadece bir dakika geçmiş gibi hissediyorum. Gözlerim tuzdan ve nemden kum gibi. Ayrıca göğsümün ortasında belirgin bir ağrı var. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, rüyamda Jerimiah'ı gördüm. Onun göğsüne sarıldığımı, kalbinin güven veren gümbürtüsünü duyduğumu hayal ettim. Görünüşe göre bilinçaltımın gerçeği yakalamak için biraz daha zamana ihtiyacı var.

Bir başka kapı sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor ve horlayan oda arkadaşım pis bir bakış göndererek yataktan çıkıyor. Ya da belki de dün gece fark edilmeden hıçkırığa hıçkırığa ağlayabildiğim için uykusu ağır olduğu için ona minnettar olmalıyım.

Sabah nefesini hapsedmek için elimi ağzıma götürüyorum ve kapıyı açıyorum. Diğer tarafta tanıdığım bir rehine var ve tek kelime etmeden önce, duvar resminin yok edildiğini söylemek için burada olduğunu biliyorum. Dün geceki şok ve ıstırapım yeni arkadaşlarıma bu haberi vermek için bir plan yapmamı engelledi ama görünüşe göre bu zahmetten kurtuldum.

Gözle görülür şekilde üzgün.

"Birisi tüm çalışmalarımızı yok etti." Koridora geri dönüyor ve ben de onu takip ediyorum, ikimiz de tüm katı uyandırmamak için fısıldayarak konuşuyoruz. "Sol alt köşenin bir kısmı dışında tamamen gitmiş."

Jerimiah ve arkadaşlarını ispiyonlayacak mıyım? O kadar ileri gitmedim. Üniversite kariyerimin başlangıcında futbol takımıyla düşman olmak yaklaşık olarak dünyanın en kötü fikri. Ama korkunç insanlar olmalarının yanlarına kalmasına izin veremem. Diğer tarafa bakacak kadar içimde yok. "Sana bir şey söylemem gerek-"

"Şimdi de bu defans oyuncusu tamir mi ediyor? Bilmiyorum. İnsanlar sabahtan beri orada olduğunu, temizlik yaptığını ve daha önce orada olan şeyi yeniden yaratmaya çalıştığını söylüyor-"

"Dur bakalım. Linebacker dostum?"

"Evet, muhtemelen onu geçen geceki partide görmüşsündür." Titriyor. "Şu 1.80 boyundaki Frankenstein görünümlü adam."

Canavar benzetmesini kabul etmiyorum ama başka kimse o kadar uzun değil. "Jerimiah?"

"Korkunç olan o mu?"

"O-" diye kestirip atıyorum. Neden onu savunuyorum ki? Duvar resmini mahvetti.

Şimdi de *tamir* mi ediyor?

Ne haltlar dönüyor burada?

Odama geri dönüyorum ve şifonyerimden duş kabımı alıyorum. "Tuhaf. Gidip kendimi insan gibi göstereceğim ve gidip edeceğim."

Arkadaşımla vedalaştıktan sonra ortak banyoya koşuyorum, dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum ve saçıma bir fırça çekiyorum. Oda arkadaşım ölü gibi uyumaya devam ederken ben de üzerimdeki tek temiz şeyi, yani görümcemin gardırobuma renk katmak için nafile bir çabayla bana aldığı turkuaz elbiseyi giyiyorum. Gerçi, sanırım o kadar da beyhude değilmiş, çünkü şu anda yataktan avluya giden yolda koşarken onu giyiyorum. Çimlerin kenarında kayarak duruyorum ve ağır çekimde duvar resmine doğru yoluma devam ediyorum.

Vay anasını. Jerimiah gerçekten de önünde duruyor. Etrafı en az iki yüz öğrenciden oluşan bir kalabalıkla çevrili. Bir gökdelen olmasaydı onu göremezdim bile. Gördüğü ilgiden rahatsız olduğu belli, omuzları kasılmış, çenesi sıkılmış. Ama o yoğun

Onunla ilgili hatırladığım odak noktası yaptığı şeyle sınırlı. Kocaman elinde cüceleşen boya fırçasının yavaş ve karmaşık darbeleri.

Ona ulaşmak için seyircilerin arasından omuz atmam gerekiyor ve sanki beni hissediyor, daha omzunun üzerinden bakmadan sırtındaki hamak büyüklüğündeki kaslar sertleşiyor. Ama sonra bakıyor ve farkındalık tepeden tırnağa tenimi sarıyor. Bu adamı güzel bulmayan biri nasıl olur da beni tamamen aşar. Bodrumun karanlığında yakışıklıydı. Eşsizdi. Aydınlıkta ise pırlanta gibi parlıyordu. Herkes bunu göremiyor mu?

Gözleri açık mavi, sabah güneşiyle aydınlanıyor ve... gözlerinde o kadar çok dürüstlük ve doğruluk var ki, bir hata yaptığımı hemen anlıyorum.

"Birdie," diye mırıldanıyor.

"Onları durdurmaya çalışıyordun," diye fısıldıyorum, kendimi tekmelemek isteyerek. "Öyle değil miydin?"

Göz kapakları düşüyor, büyük göğsü ağır bir nefesle kalkıyor. Bir kez başını sallar. "Kaçtığım için özür dilerim."

"Anlıyorum." Hiç kimse bana Jerimiah'ın gibi bakmamıştı. Sanki topraktan koparıp incelemek için can attığı yeni bir çiçek türüymüşüm gibi, ama belli ki bunu yapmaktan kendini alıkoyuyor. Bana doğru son bir kez uzun uzun baktıktan sonra sırtını kalabalığa dönüyor, güçlü vücudunun hatlarında kararlılık var. "Bunu senin için düzelteceğim."

"Hayır, değilsin."

Tanrı yardımcım olsun. Başını çevirip bana "*Evet tatlım*" der gibi baktığında. Jerimiah'a düpedüz aşık oluyorum. Yüzlerce seyircinin önünde papatyalardan yapılmış bir ev tabağına doğru kayıyorum. Aptal turkuaz bir elbise giyiyordum. Nazik deve zaten aşıkıttım ama bu inatçılık gösterisi anlaşmayı mühürledi. Benimkiyle konuşuyor ve fıstık ezmesi ile jöle gibi mükemmel bir şekilde evleniyorlar.

Bu da tabii ki korkutucu. Gerçekten korkutucu. Çünkü aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğine çoktan karar verdim. Natalie'yi hesaba katmadan bencilce davranıp ona sahip olamam. O ne ister ki? İçten içe, kız kardeşimin onayına ihtiyaç duymanın sağlıklı bir şey olduğunu biliyorum ama ona veda etmeden nasıl duracağımı bilmiyorum.

Jerimiah boyamaya geri dönüyor ve ben de eğilip en yakın fırçayı kapıyorum. "Yine yapıyorsun. Kendinden kabul görmeye çalışıyorsun."

arkadaşlarının kirli işlerini yaparak." Fırçayı gök mavisi boya dolu bir kutuya sokuyorum. "Sana izin vermeyeceğim."

"Kımıldamıyorum."

"Ben de." Çenem yukarı kalktı. "Duvar resminin neye benzemesi gerektiğini bile bilmiyorsun. Sadece dün gece karanlıkta gördün ve dün gelmedin-"

"Geldim. Geç kaldım." Bakışlarımı yakaladı ve tuttu. "Dekanın ofisindeydim ama geldim. Sen gitmiştin. Yine de her şeyi hatırlıyorum. En çok da senin bölümünü."

Fırçayı bırakıp onun kollarına atlamamak için galonlarca irade gerekiyor. Jerimiah geldi. Beni başından savmadı ya da önemsiz bir fiçı seks partneri olarak görmedi. O karşımda dururken, bu kadar sağlam, yoğun ve dürüst görünürken, ondan şüphe edecek cesareti nereden bulduğumu merak ediyorum. "Neden dekanın ofisindeydin?"

Omzumun üzerinden bana bakıyor. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun, Birdie."

"Oyalanıyor musun?" Onun sert iltifatı karşısında tamamen nefessiz kalarak söylüyorum. "Evet. Neden dekanla birlikte olduğum hoşuna gitmeyecek." İç çekti ve resim yapmaya devam ediyor. "Partide bira içtiğim için suçu üstlendim. Keşke bunu yapmasaydım. Onlar senin duvar resmini mahvetmeden önce herkesi korumayı bırakmaya karar vermiştim. Ve şimdi onları çıplak ellerimle öldürmek istiyorum."

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. "Yani şimdi senin korkutucu olduğunu düşünmeleri için bir sebepleri mi var?"

"Evet." Boğazında bir kas yükselip alçalıyor. "Ağlıyordun."

"Mahkemede inkar edeceğim. Hiçbir jüri sana inanmaz." Homurdanıyor ve aman Tanrım, o derin, yankılanan ses vajinamın sıkışmasına neden oluyor. Kim bilebilirdi ki? "Eğer bu duvar resmini yeniden boyamaya kararlıysan, telefonumda bir resim var." Boştaki elimle elbisemin cebinden çıkarıp en son çekilmiş resmi gösteriyorum. O resme bakarken, ben de onu inceleme fırsatı buluyorum. "Arkadaşlarının senden faydalanmasına izin vermemeye karar vermene ne sebep oldu?"

Bir an sessiz kaldı. "Daha iyisini hak ettiğimi düşünen tanıştım. Bunun doğru olabileceğine inanmamı kolaylaştırdı."

"Oh." Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı ısırıyorum. "Bu harika."

Sonraki bir saat boyunca, arkadaşça bir sessizlik içinde resim yaptık. Arkadaşça demek istiyorum. Çoğu zaman, uzun sessizliklerden nefret ederim ve bu sessizliği doldurmak için acele ederim.

Onları saçma sapan ya da rastgele gözlemlerle oyalıyorum ama Jerimiah'ın yanında bunu yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Sessizlik onun doğal hali ve bu bana kendi düşüncelerimde yaşama özgürlüğü veriyor. Ki bu düşünceler neredeyse tamamen onunla ilgili. Nasıl berbat bir ressam olduğu ama pembe güller ve cerulean göleti denemekten çekinmediği. Kuşları gerçekten de yollarda ölmüş gibi görünüyor. Pantolonunun kalıbını da fark ettim. Kalçalarının ağaç gövdesi kalınlığı, kot tarafından hiçbir şekilde gizlenmeyen kas kordonları. Beni onlara bakarken yakalıyor ve sanki birinin insanlık dışı gücü çekici bulmasına şaşırmış gibi başını eğiyor.

Görünüşe göre bu kızın var.

Keşke tayt falan giyseydim. Bu elbise beni cinsel açıdan savunmasız hissettiriyor ve ben duygusal açıdan bunun için fazla savunmasızım. Boya yaparken, bir zamanlar aynı gövdeden çıkan iki dalın beni ve Natalie'yi temsil ettiği duvar resminden bilerek uzak duruyorum. İlk seferinde boyamak yeterince zordu, ama ikinci kez yapmak?

Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde kalabalığın dağıldığını görüyorum. Öğleden sonra erken saatler ve gökyüzü kömür rengine dönmüş, bazı uğursuz bulutlar tepemden içeri girmeye başlamış.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," diyor Jerimiah dikkatini boyadığı korkunç zambak yastığından ayırmadan. "Acaba bu akşamki maçım iptal edilecek mi?"

"Dekan seni kenara atmadı mı?"

Jerimiah başını sallar, kaşları çatılır.

"Keşke seni dışarıda bıraksaydı, değil mi?" Profilini inceliyorum. "Suçu işlememiş olsan bile, cezayı çekmek istiyorsun."

"Bence birileri bunu yapmalı. Kimse bu suçun bedelini de ödemiyo."

"Sen ödüyorsun, Jerimiah."

Bıyık altından gülüyor. "Seninle vakit geçirmenin bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun, Birdie?" Bir süre geçti. "Dünü seni hiç bulamayacağım endişesiyle geçirdim. Sonra dün gece... ağlıyordun. Benim için en kötüsünü düşünüyordun. Buradan hiçbir şey için taşınmazdım. Sen gülümseyip benimle konuşurken olmaz. Bu alabileceğim cezadan en uzak şey."

"Jerimiah." Birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Bana döndü ve bekledi.

"Arkadaş olalım, tamam mı?" Gözlerim hiç şaşmadan duvar resminin çoğunlukla beyaz boyayla kaplı dallarına kayıyor ve Jerimiah

kaşlarını çatarak. "Şimdilik sadece arkadaşım olabilir misin?"

Dikkati bana dönüyor ve soruları olduğunu anlayabiliyorum ama sadece başını sertçe sallıyor. "Ben senin arkadaşınım," diyor. "Ve sen hazır olduğunda daha da fazlası olacağım."

Bununla birlikte, resim yapmaya geri döner. Ne zaman dedi. Eğer değil.

Bu güven neden külotumu bu kadar ıslatıyor? Bir nefes veriyorum ve göletim üzerinde çalışmaya geri dönüyorum, canlı renkleri bir azgınlık merceğinden izliyorum.

"Kahvaltı yaptın mı, Birdie?"

"Um..." *Ateş et.* Kardeşimin Florida'dan bana hırladığını duyabiliyorum. "Hayır. Biraz dikkatim dağınıktı."

Jerimiah bana endişeli bir yan bakış fırlatıyor ve sırt çantasını karıştırmak için çömeliyor. Şekersiz bir kahvaltı barı ve bir kutu diyet kola çıkarmasını boğazım düğümlenerek izliyorum. "Kan şekerin düşmediği sürece meyve suyu içmemen gerektiğini biliyorum."

"Bu harika," diye nefes nefese araya giriyorum, boya fırçasını kolunun altına yerleştirmesini ve çubuğu açıp uzatmasını izliyorum. "Bunları... benim için mi *getirdin*?"

Omuz silkiyor. "Bana bağırarak ya da özür dilememe izin vermek için er ya da geç ortaya çıkacağını umuyordum. Her iki şekilde de hazırlıklı olmak istedim." Yere bıraktığım çantama bakıyor. "Önce kan şekerini kontrol etmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet." Ben parmaklarımı batırıp test şeridine küçük bir örnek bırakma gibi hızlı ve pratik hareketleri yaparken o da fırçamı tutuyor. Bir bip sesi geliyor ve sayı bana doğru yanıp sönüyor. Sekiz-yedi. "Ben hazırım. Teşekkürler," diye fısıldıyorum ve pompama doğru miktarda insülin gönderecek düğmelere basıyorum. "Bu gerçekten çok düşünceliydi."

Ve cidden, savunmamın bu adamdan daha fazla darbe alabileceğinden emin değilim. Duvar resmindeki hasarı onarmaya çalışarak zaten beni etkisiz hale getirdi. Şimdi de bana diyabetik dostu bir kahvaltı getirdi ve ben savaş alanında nefes nefese kalmış bir şekilde doktor talep ediyorum.

"Um." Taksimetremi çantama yerleştiriyorum ve kahvaltı barından kocaman bir ısırik alıp yutuyorum. "Üniversite futbolu oynamak senin hayalin miydi?"

"Bu sporu seviyorum. Bunun bir rüya olduğunu söyleyemem." Yanımda kayıyor ve fırçasını duvara değdiriyor. "Her zaman koçluk yapmak istemişimdir,

ama..."

"Ama ne?"

"Ben pek konuşmam. Koçluk çok konuşmayı gerektirir."

"Normal miktarda konuşuyorsun."

"Sana, Birdie. Sadece sana."

Tamam, *arkadaş olalım* lafının arkasında durmayı gerçekten zorlaştırıyor. "Pratik yapmaya devam edeceğiz ve daha kolay olacak. Başka insanlarla." Kalçaları esniyor ve avucumun içinde nasıl bir his uyandıracığını merak ederek baktığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Eğer koçluk yapmak istiyorsan, koçluk yapmalısın."

Jerimiah'nın bunu daha sonra incelemek üzere bir kenara sakladığı neredeyse görülebiliyor. "Neden kendininki hariç bu duvar resminin her köşesini boyuyorsun?" Dilini yanağının içine sokuyor. "Görünüşe göre o bölümü en iyi sen biliyorsun."

"Biliyorum. Ezbere biliyorum."

Tepemizde bir gümbürtü kopuyor ve ikimiz de kararan bulutlara bakıyoruz. O bana kaşlarını kaldırıyor, ben omuz silkiyorum ve çalışmaya devam ediyoruz. Ama daha önce yaptığımız konuşma bitmemiş olarak aramızda duruyor. Jason ve Naomi'yle Natalie hakkında çok konuştum ama hiçbir zaman tam olarak anlatmadım. Onun için yarı yolda yaşadığımı söylemekten beni alıkoyan şeyin ne olduğundan emin değilim, ama bu tereddüt her neyse, Jerimiah'a karşı öyle görünüyorum.

"Resmettiğim ağacın iki dalı var. Biri benim için. Biri kız kardeşim için." Yağmur damlalarının arkamdaki kaldırıma düşmeye başladığını duyuyorum, ama neyse ki üzerimizdeki düzgün çıkıntı sayesinde hiçbir duvar resmine ulaşmıyor. "Yaptığım her şeyde... o da benimle birlikte geliyor, anlıyor musun? Onu hâlâ göz önünde bulunduruyorum. Eğer hala burada olsaydı, o da benim için aynı şeyi yapardı."

Jerimiah'nın gözlerinde bulutları dolduracak kadar sempati var. "Nasıl?"

"Uyanmadı." Sarsıntılı bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sağlıklı bir şekilde yatağa gitti, bu yüzden herhangi bir açıklamayla tatmin olmanın bir yolu yok. Ani Ölüm Sendromu." Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Natalie'nin karakterine çok uygun. Dramayı çok severdi."

Jerimiah'nın dudaklarını saçlarımda hissediyorum ve içimdeki çalkantı, bir dalga geçtikten sonra okyanus suyunun yumuşaması gibi duruluyor. "Onu etrafımda hissediyorum"

sen konuş. Onu göremediğimiz için üzgünüm."

İçimdeki rüzgar dışarı fırlıyor. "Teşekkür ederim. Tam olarak mükemmel şeyi söylediğin için." Bileğimle gözümün altındaki nemi siliyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Sağduyu eksikliklerinden korkmalılar.' Bunu bana sen söylemiştin." Parmakları yanağımda gezinerek beni nazikçe ona doğru çeviriyor. "Doğru şeyi söyleme konusunda o kadar da kötü değilsin. Bunu hatırlamak, iki yüz kişinin önünde boktan bir gökkuşağı çizmeyi çok daha kolaylaştırdı."

Gülüşüm sulu ve oksijensiz. Şu anda nasıl havaya uçmuyorum?

Jerimiah boştaki elindeki boya fırçasını bırakıp yaklaşıyor. Çevresel görüşümde artık yalnız olduğumuzu, yağmurun öğrencileri uzaklaştırdığını görüyorum ve sonra ondan başka bir şey görmüyorum. Şefkat ve belli bir sıcaklıkla dolup taşan mavi gözler. Kaba kesilmiş bir çene. Dudaklarında benim adım. Kendime izin versem, sanırım bir öpücükle ağızyla buluşmak için süzülebilirim, ama hala çekincelerimin bir teli beni yere dikeyiyor. Arafta.

"Hücum koçlarından biri bu yıl emekli oluyor," diyor Jerimiah. "Bu yıl mezun olacağımdan ve bir odacığa sığacağımı ... ya da bir masaya... başvurmayı düşünüyordum. Futbola devam etmek ama daha çok sevdiğim bir şekilde." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dokusundan büyülenmiş gibi görünüyor. "Arkadaşımla konuşma pratiği yapamayacağım bir yere gitmek istemiyorum."

"Konuşmak," diye fısıldıyorum. "Pratik. Doğru."

Jerimiah'nın bakışları ağızma düşüyor ve çenesi düğümleniyor.

Beni yere bağlayan ip kopmadan önce biraz daha yıpranıyor. "Pratik yapabileceğimiz başka şeyler de var. Sadece birbirimize yardım etmek için. Bilirsin, *arkadaş* olarak. Ve hepsi."

Göğsü titriyor. "Ne gibi?"

Ben ayak parmaklarımdan üzerine kalkmadan önce kelimeler ağızından ancak çıkmıştı, ağız benimkiyle yarı yolda buluşmak için aşağı iniyordu...

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Jerimiah

Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ya da arkadaşlık hakkında. Ama Birdie'nin beni bir dost gibi öpmediğinden eminim. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu kızın arkadaşı dahil her şeyi olmak istemekten kendimi alamıyorum ama ilişkimizin burada bitmesini de istemiyorum. Ayak parmaklarının ucuna kalkıp şişen sikimi göbeğimizin arasına yerleştirdiğinde, rahatlamam şehvetimle çarpışıyor. Hayır, o beni bir kadının bir erkeği istediği gibi istiyor. Ama arada bir şey var. Bunu ben de hissediyorum.

Dur ve onunla bu konuda konuş, diye yalvarıyor kafamın arkasındaki bir ses. Yine de onun öpücüklerine çok bağımlıyım. Vücudunun benimkine yapıştığını hissetmek beni tüketiyor. Aramızdaki boyut farkı o kadar büyük ki, ellerimden biri sırtının yarısını kaplıyor, parmak uçlarım poposunun kıvrımlarını okşuyor - ve o inleyip kalçalarını kıvırdığında, o sıkı yanakları ellerimle kavrayıp kabaca masaj yapmama izin veriyorum, elbisesinin etekleri hareketlerle toplanıyor. Parmak eklemlerim çıplak poposunu sıyırdığında, hevesli ağzı bana keşfetmemin sorun olmadığını söylüyor. Poposunun dokusunu öğrenmek, sonra onu yoğurmak ve benim yapmak için.

O böyle biri. *Benimki*. Birlikteyken hiç şüphe yok. Oksijen almak için ayrıldığımızda bana bakışı yeterince kanıt. O da benim kadar bu zihinsel ve fiziksel çekimin içinde kaybolmuş durumda ama burada sonsuza kadar kalmaktan çok daha fazla korkuyor.

"Birdie-"

Bu sefer çok daha rahat bir şekilde dudaklarımızı birbirine bastırıyor ve onu yerden kaldırdığımı fark ediyorum, ayakları betonun bir karış üzerinde sallanıyor. "Duvarın arkasında bir yer var," diye fısıldıyor, dudaklarını çeneme, yanaklarıma bastırarak. "Bana ne yaptığını kimsenin görmeyeceği bir yere götür beni."

Onu benden alıkoyan şeyin ne olduğunu bulma ihtiyacı hala çok güçlü, ama cinsel dürtülerim uzun zamandır karşılanmamıştı. İdare edilebilirlerdi.

Birdie'yle tanışana kadar ve şimdi, yemin ederim, sikimi onun içine gömmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum. En azından dilimi onun kalçalarının arasına sokmalıyım. *İhtiyacım* var. Onu tatmin etmeye çok ihtiyacım var ve bacaklarımın arasındaki baskının gitmesine ihtiyacım var. Bunu yapabilecek tek kişi o, bu yüzden kendimi söylenmemiş sözleri unutmuş ve boyadığımız duvarın arkasına doğru yürürken buluyorum, aletimin üzerinde kayarken inliyorum, kalçaları kalçalarımın etrafında bir alay gibi törpüleniyor.

Duvarın arkasında sık bir ağaçlık var ve o haklıydı, burada görünmenin hiçbir yolu yok. Kampüs terk edilmiş, herkes yağmurdan saklanırken olmaz. Duvarın etrafından , Birdie'nin elbisesi ıslanmıştı ve şimdi ona yapışıyor, sütyen eksikliğini ve tatlı, sert meme uçlarını ortaya çıkarıyor. Vücudum ne yapmak istediğini biliyor ama daha önce hiç seks yapmadım, bu yüzden onu duvarın dibine fırlatıp boşalana kadar göğüslerini emmek istesem de bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ya da bu onu orgazm eder mi bilmiyorum.

"Biliyorum," diyor düzensiz şekilde kulağıma, göz göze gelene kadar başımı çeviriyor, kahverengi şeker gözleri sersemlemiş, göz bebekleri büyümüş. "Bunun ilk seferin olduğunu biliyorum. Bana güvenecek misin?"

Başımı sallamaya başladım bile. "Sadece senin için iyi olmasını istiyorum."

Yüzünde saf bir bıkkınlık ifadesi var. "Titrediğimi hissetmiyor musun Jerimiah? Sen içime girene kadar beklemeye çalışıyorum-" Yüzünü omzumun kıvrımlarına gömüyor ve gülüyor. "Belki de beni ne kadar azdırdığın konusunda seni karanlıkta tutmalıyım."

Bu itiraf karşısında hayalarım gerildi. "Bunu neden yapasın ki?"

"Kendini bir silah olarak kullanmaya başlayabilirsin," diyor, kıcını tutuşumu kullanarak vücudunun alt kısmını benimkine sürttüğümde inliyor. "Ve bu pek dostça değil, dostum."

Ağzından çıkan her kelimeyle kendime olan güvenim artıyor. Dişlerimi boynunun yan tarafına geçirirken damarlarımdaki kan pompalanıyor. "Arkadaşlar yağmur fırtınası sırasında herkesin içinde sevişmez mi?" Kalçalarımı bir kez yukarı kaldırıyorum. İki kez. "Bu çok kötü. Sanırım ben senin amına girip çıkarken arkadaş olmayı bırakmamız gerekecek."

Kalçaları sarsılıyor. "Hiç adil değil. Her şeyin üstüne bir de edepsiz konuşmalar ekleme."

"Üstte," diye nefes alıyorum ağzına karşı, Birdie'nin bana bindiği hayaller kafamı dolduruyor. "Kulağa doğru geliyor."

Birdie de benimle aynı fikirde olmalı çünkü bacaklarını kalçalarımın altına koyuyor ve vücudumdan aşağı kayarak iki elini göğsüme koyuyor. "Kıyafetlerini önemsiyor musun?"

"Seni çok daha fazla önemsiyorum."

Yağmur damlalarıyla kaplı yüz hatları bir an için yumuşuyor, sonra beni nemli toprağa doğru yönlendiriyor. Sırtımı duvara dayıyorum ve Birdie kucağıma oturuyor, ağızlarımız acil bir iniltide buluşuyor, ses gürleyen fırtına tarafından kamufle ediliyor. Evet, *tüm* bunlar çok acil. Amcığı yumuşak, verici bir ağırlık gibi sikimi aşağı itiyor, kıvranıyor, yukarı ve geri kıvranıyor ve eğer ağzım gezegendeki en tatlı ağızı öpüyor olmasaydı bir dizi kaba küfür savuruyor olurdu. Onu bulduğumu bilmek için başka birini öpmeme gerek yok. Tam burada. Birdie'nin.

"Kot pantolonunun fermuarını açacağım," diye mırıldanıyor, uzanmış kalçalarımın üzerine geri çekiliyor. Bunu yaparken dişleri alt dudağına gömülüyor, göğüsleri hızla yükselip alçalıyor. Benim için. Benim için ağır ağır nefes alıyor. Yumruğu sikimin etrafını sardığında hâlâ bu gerçekle sersemlemiş durumdayım ve neredeyse boşalıyordum, sırtım şiddetle kamburlaşıyordu. "Aman Tanrım. Bu çok ateşli," diyor, onun pençesine girip çıkarken beni izliyor. "Çok ateşlisin. Burası çok büyük."

Daha da geriye kayarak eğildiğinde ve dilini ereksiyonumun ucunda gezdirdiğinde buna inanamıyorum. Parmaklarım ıslak toprağa gömülüyor, boynumdaki kaslar bağırarak için kendini zor tutuyor. "Birdie, senin için sonuncusuna ihtiyacım var." Vücudum kabarıyor. Kontrol edemiyorum. "Lütfen. Lütfen."

Ona durması için yalvarıyor muyum yoksa devam etmesi için mi? Hiçbir fikrim yok. Durmalarını emretmeme rağmen kalçalarım yerden kalkıp ağzına doğru itiliyor. O tatmin olana kadar sert kalmak istiyorum, ama dilinin inçlerimden aşağı kaymasının sıcak hissi, dişlerinin hafifçe çıkıntılarima takılması? Sanırım hayatımın on yılını bunun saf zevkine değiştirebilirim.

Bekle. Hayır...hayır, şimdi bu kızı bulduğuma göre, kalan tüm yıllarımı saklamak istiyorum. Ona bir bak. Ağzını çok fazla alamayacağımı biliyor, bu yüzden tam bir şehvetle, tam bir anlayışla kucağıma kayıyor. Tanrım, nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı, eli sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. "Ben... bunu mu istiyorsun?"

Onun için aklımı kaçırdığıma dair tek bir şüphesi olması nasıl mümkün olabilir? Kirli ellerimi kotuma siliyorum ve yüzünün yanlarını tutuyorum. "Bana mutfakta bir şeyler hissettiğini söylemiştin. Tanıştığımız gece." Onu usulca öpüyorum, dillerimizi birbirine sürtüyorum. "O benim sana kalbimi vermemdi. Ağırlığını hissettin. Biliyordun. Şimdi seninkini bana ver."

Korku hala o muhteşem gözlerinde. Bunu görebiliyorum. Ama o an için, korkusunu bir kenara bırakıyor. Cüzdanımdan prezervatifi çıkarıp acemi parmaklarımla üzerimi örterken dudaklarımızı birbirine bastırıp beni öpüyor. Ağaçların arasından süzülüp kirpiklerine takılan yağmurla birlikte beni daracak bedenine alıyor, küçük soluklarla sikimin köküne kadar iniyor, tırnakları gömleğimin içinden omzumun derisini parçalıyor. Karnımda inanılmaz bir basınç ve aldığı her santimde omurgamın tabanı acıyla bükülüyor.

"*Jerimiah.*"

Tamamen oturduğunda ismim boğazından boğuk bir şekilde çıkıyor ve elimde değil, elimde değil. Şimdiden kalçalarını kucağımda yukarı ve geriye doğru sarsıyorum, aynı zamanda alt bedenimi yuvarlıyorum. Oh lanet olsun. *Siktir.* O kadar iyi hissettiriyor ki, zar zor dayanabiliyorum. Eğer , bu çok çabuk bitecek ve ben bunu istemiyorum. olsa, sırf bana binişini izlemek için kendimi saatlerce acı içinde tutardım, ama vücudum serbest kalmaya doğru hızlanırken bu mümkün değil. Açık ağzımı omzuna dayayıp adını inliyorum ve o da anlıyor.

"Yavaş, yavaş... yavaş," diyor titreyerek, kalçalarındaki ölümcül tutuşumu kaldırmak için aşağı uzanıyor. Hâlâ kalçalarımı istemsizce kaldırıyorum, sekslerimizin mükemmel, işkenceli öğütülmesini durduramıyorum, ama artık onu bir bez bebek gibi hareket ettirmiyorum. Ellerimi tutuyor ve elbisesinin altına götürüyor, ellerim göğüslerini kavrayana kadar onları daha yukarı itiyor. Küçük meme uçları avuçlarımı mızraklıyor, dizlerinin üzerine kalkıyor ve kalçalarını çeviriyor, aletimi dereceli olarak alıyor ve neredeyse tekrar kontrolümü kaybediyorum. Ta ki alnımızı birbirine sürterek ağzıma doğru adımları fısıldayana kadar. "Yavaşla ve nasıl hissettiğimi düşün."

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," diye nefes nefese meme uçlarını ve gözlerinin yuvalarından fırlayışını izliyorum. "Küçüksün, sıcaksın ve kaygansın. Gidebildiğim kadar derine indiğimde, küçük am kasların kasılıyor ve seni sırt üstü yatırıp kendimi daha da derine pompalamak istememe neden oluyor."

Nefesi ağzıma hücum ediyor. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Neredeyse ona onu sevdiğimi söyleyecektim, tam o anda. Kalbime, aklıma ve açlığımın en temel parçalarına aynı anda seslenirken başka nasıl bir şey yapabilirdim ki? Yine de çok erken bastırarak onu kaybetmeyeceğim. Sonsuza kadar birlikteyiz. Buna inanmak zorundayım. Akıl sağlığım buna bağlı. "Lütfen, güzelim." Meme uçlarını hafifçe çimdikliyorum. "Bunların tadına bakmalıyım."

"Evet."

İzin verilir verilmez elbisenin önünü boynuna kadar kaldırıyorum ve pembe, büzülmüş meme uçlarını görünce neredeyse boşalıyorum. "Tanrım, çok güzel. Çok güzel. Ben onları emerken sen de beni becer. Lütfen. Lütfen." Birdie şiddetle başını sallıyor ve sırtını kamburlaştırıyor, vücudu kucağımda dalgalanıyor, amının her kaygan tarafı ereksiyonumda yukarı ve aşağı hareket ederek irademin sonunu zorluyor. Yavaş hareket ediyor, ama İsa, çok etkili bir şekilde, beni vücutlarımızın birbirine uyma, ayrılma, birbirine uyma şeklini deneyimlemeye zorluyor. Eğilip ağzımı sağ memesinin etrafına olabildiğince doladığımda aramızdaki nem kaymasını bile duyuyorum. Emebildiğim kadarını alıyorum,

Dilimi meme ucuna değdirirken onu nem içinde bırakıyorum. "Oh, bu çok iyi. Jerimiah. Oh Tanrım."

Ellerim kışına inerken ağzımı emerek elbisesini kaldırıyorum. Ağzımı göğüslerinde kullandığımda onu ne kadar azdırdığımı anlamamı sağlıyor. Bu yüzden bunu sonsuza dek yapacağım. Ne zaman isterse onları emeceğim. Kıvranan yanaklarını tutup kaldırdığımda, öğüttüğümde, kaldırdığımda, öğüttüğümde olmam gerekenden daha sert oluyorum. Birdie dudaklarıma karşı ağzı kapalı bir çığlık atıyor ve amı beni sıkıca kavırıyor, duvarları dayanıyor ve bana itmekten, itmekten, onu havaya fırlatmaktan ve kucağıma geri tokat atmasına izin vermekten başka seçenek bırakmıyor. Tekrar ve tekrar. Boşalacağım. Dünyada beni durdurabilecek hiçbir şey yok. *Kahretsin*, o çok mükemmel. Çok sıcak ve verici ve rahat ve *bana ait*.

Hiçbir zaman başka bir insana karşı sahiplenici olmadım ve belki de bu yüzden şimdi tamamen yükseliyor, sanki başından beri kanatlarda bekliyormuş gibi. Bu kızı bekliyordu. Bu anı. Ağzını benimkine yapııştırıyor ve inliyor, sanki bir hak iddia etmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyor gibi. Geri dönüşü olmayan bir şey. Birdie'ye karşı hissettiklerimi geri çekmek ya da sulandırmak yok, onun uyandırdığı türden bir adam yarım önlemlere izin vermeyecektir. Sırtına vururken ve dişlerimi alt dudağına geçirirken kendimi zar zor tanıyorum ama aramızda bir şeyler yerine oturuyor. Dramatik bir şey.

Eve dönüyor ve orgazm oluyor, inliyor ve sikime dayanıyor, bacakları kalçalarımın etrafında titriyor.

"Evet, Jerimiah. Evet."

"Benim kızım olmaya evet mi?"

Boynuma doğru başını sallıyor, nefes nefese, parmakları tişörtümün içinde kıvrılıyor. "Ve ben senin erkeğim, Birdie. Bunun için evet demeyeceğim, bu doğru.

Sen söylesen de söylemesen de. Ben seninim," diyorum kulağına. "Duvarlarını boyayacağım, vücudunu sikeceğim ve yoluna çıkan her kapıyı kıracağım. Sadece benim ol."

"*Ben seninim.*"

Bildiğim en tatlı sözler omzum tarafından boğuluyor ama ben onları duyuyorum. İçimden bir şimşek gibi geçiyorlar ve kalbimde bir şenlik ateşi yakıyorlar. İçimdeki aşk ve beni yere seren zevk güçlerini birleştiriyor ve içimde bir şeyler kopuyor. Alt bedenim sarsılıyor, midem titriyor. Mümkün olduğunu bile bilmediğim bir zevk dalgalar halinde beni ele geçirirken boğazımda bir feryat toplanıyor. Acıtıyor. Taşaklarımın boşalmadan önce burkulması acıtıyor ve görüşümü kaybediyorum, kollarım beni sabit tutmak için Birdie'ye sarılıyor. Şiddetli, keyifli dalgalar erkekliğimin en derin kısımlarında dolaşüyor ve Birdie her birinde bana , kulağıma hiç beklemediğim ama ihtiyacım olan övgüleri fısıldıyor. Evet, sanırım buna ihtiyacım vardı.

"Seni koca, muhteşem adam. İçimde çok iyisin. Çok derin. Benim için çok sert gel, Jerimiah."

İçimde hapsedmeye çalıştığım o kükre serbest kalıyor ve onu dışarı çıkarmak için başımı arkaya eğiyorum, Birdie'yi aletimin üzerinde öne doğru çekiyorum, vücuduna o son zevk/acı patlamasını verme ihtiyacı duyuyorum. Ve sonra duvara yaslanıyorum, Birdie göğsüme sokulurken yüzüme yağmur yağıyor, güvenli bir şekilde hareket etmeyi hatırlayıp kalçalarımı kaydırana kadar vücutlarımız hala birleşik, hala yarıda olan aletim serbest kalırken bir nefes emiyorum. Kollarım otomatik olarak ona sarılıyor, adımı iç geçirerek söylüyor ve ben onu kucağıma alma ayrıcalığına sahip olduğuma inanamıyorum.

Gerginleşmesi birkaç dakika alıyor ve Birdie'nin benden uzak durmak için hâlâ bir savaş verdiğini hissediyorum. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Sırtına daireler çizerek, kafa derisine masaj yaparak bunu bilmesini sağlıyorum... ta ki üzerimde derin bir uykuya dalana kadar.

Onu uyandırma fikrinden nefret de sonsuza kadar burada kalamayacağımızın farkındayım.

"Birdie. Çok güzel," diye mırıldanıyorum kulağına. "Hangi binadasın? Seni uyumak için eve götürmek istiyorum."

Güzellik yarışması kostümleri hakkında mırıldanmalar arasında yurt yerini ve oda numarasını söylediğinde, davetsiz olarak yurduna gitmeyeceğime yemin ederek suçluluk duygumu hafifletiyorum.

Yarından itibaren.

Birdie'yi kucağıma alıp yüzünü göğsüme bastırıyorum ve onu yatakhane sine götürürken vücudumu yağmura karşı bir kalkan olarak kullanıyorum. Kapısını çaldığımda oda arkadaşı çılgınlığını bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

"Öldü mü?" diye fısıldar oda arkadaşı.

Sadece bu sözler bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor ama başımı sıkıca sallamayla başarıyorum. "Uyuyor." Kızın bariz endişesini görmezden gelerek odaya giriyorum ve Birdie'yi buruşuk siyah çarşaflarla kaplı yatağa yerleştiriyorum, teyit etmeden onun olduğunu biliyorum. Küçük komodininin üzerinde Birdie'yi ve iki yetişkini (sakallı bir adam ve minyon sarışın bir kadın) dalgıç kıyafetleri içinde gösteren bir resim var. İlk fotoğrafın yanında, Birdie ve ona çok benzeyen bir kızın, bazı büyük farklılıklar dışında, başka bir fotoğrafı duruyor. Birdie'nin gözleri arkasında binlerce düşünceyle sessiz ve kız kardeşi kendini bir kurban gibi kameranın önüne atıyor. Tüm farklılıklarına rağmen birbirlerini çok sevdikleri ortada.

Resmin önünde biraz bozuk para, yuvarlak çerçeveli bir güneş gözlüğü ve bir not defteri var... kenarlarına adım karalanmış.

En az kırk kez.

Kalbimin çarpıntısının onu bir mucize.

Aramızda olanlardan korkuyor olabilir ama beni düşünecek kadar korkmuyor. Beni düşünmekten. Duvar resmini bitirmek için onu uyurken bırakıyorum, sonra göğsüm umutla dolu bir şekilde futbol maçıma gidiyorum. Ve Birdie'nin korkusunun kazanmasına izin verecek kadar inatçı olmasından duyduğum korku da az değil.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm Birdie

Uyandığımda karanlıktı.

Ellerim göğüslerime gidiyor çünkü en son hatırladığım şey onları Jerimiah'ın göğsüne yapıştırdığım ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğüm. Anlayabildiğim kadarıyla, bu zifiri karanlık odada benimle birlikte değil, ama yine de lambayı açıp arıyorum, sanki 1.80 boyundaki sevgilim kendini saklamak gibi imkansız bir işi başarmış olabilirmiş gibi.

Hayır ama. Burada olmaz.

Ellerim kucağımdaki çarşafıya düşüyor, rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum bilemiyorum. *Evet, doğru, Birdie. Yalan söylemeyi bırak.*

İyi. Eğer burada olsaydı, ona dev bir oyuncak ayı gibi sarılırdım. Hayatımda hiç bu kadar kolay uykuya dalmamıştım ve yataktan geri götürülüp yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yatağa yatırılana kadar uyuklamış olmalıyım. Ve nedenini de biliyorum. Duvar resminin arkasında Jerimiah ile geçirdiğim o çalıntı zaman boyunca kendi kafamdan kaçmıştım. İyi ve tamamen. Her zamanki güvensizliklerim yoktu. Jerimiah'a ve vücutlarımızın aynı kalıptan çıkmış gibi hareket etmesine odaklanmıştım. Birbirimizi memnun etmek için tasarlanmıştık. Ağrıyan kaslarım ve bacaklarımın arasındaki hala hassas olan et bunun kanıtıydı. Jerimiah içimdeyken, ondan başka her şeye kendimi kaptırmıştım. Bizi.

Bir kez bile kendi arzularımın ne kadar bencilce olduğunu düşünmedim. Öyle değil miydi?

Jerimiah'la geçirdiğim bu öğleden sonra Natalie'yi düşünmeden geçirdiğim en uzun zamandı. Ya da onun ne isteyeceğini düşünmeden. Onu çok ama çok uzun süre unuttum. Derin bir nefes alıp tutuyorum, gözlerimi kapatıp onun görüntüsünü gözümün önüne getiriyorum. Ondan uzun süre ayrı kalmak endişe verici. Öldüğünden bu yana birkaç dakikadan daha uzun sanmıyorum ve onu gözümde canlandırabildiğimde hemen rahatlıyorum. Gerginlik de peşinden geliyor. Hızla. Uykuya daldığım ve uyandığım sükûnet gitti ve tek yapabildiğim gerginliğin beni ele geçirmesine izin vermek. İkimizi de hayatta tutmanın zorluğu,

Bunu yapmak için savaşıyordum. Gerginlikten bu kadar mahrum kalmamış olsaydım, ciddiyetini asla fark etmeyebilirdim.

"Bu iyi değil," diye fısıldıyorum, resim çerçevesine bakarak. "Bunu istemezdi, değil mi?"

Hayır, yapmazdı. Natalie doğası gereği gerginlik gidericiydi. Her zaman dans eder, herkesi aile oyun gecelerine ve kafasından uydurduğu doğaçlama oyunlara katılmaya zorlardı.

Onunla ilgili bu anılar onu nasıl hayatta tutacağını gösteriyor. Onun adına kendimi mutluluktan mahrum bırakarak değil. İstedğim şeyin sadece yarısına ulaşarak onun olduğu kişiyi lekeliyorum. İhtiyacım olan şey.

Kime

ihtiyacım

var?

"Jerimiah."

Bir hıçkırıkla bacaklarımı yatağın kenarına atıp loş odada giyilebilir bir şeyler arıyorum. Seksten yapış yapış olduğumu fark edince sinirli bir ses çıkarıp duş kabımı kaptığım gibi banyoya gidiyorum. İlk defa boştu, ki bu garipti. Yurt banyosu genelde Grand Central Station'dır. Herkes nerede?

Futbol maçı.

Futbol maçındalar.

Ben de orada olmalıydım. Kısa sürede benim için çok şey ifade eden bu adam sahada ve ben onu desteklemek için orada değilim. Daha da kötüsü, bu ilişkiye tamamen dahil olduğumu bilmiyor. Tanrı aşkına, ona arkadaş olmak istediğimi söyledim.

"Aptal," diye mırıldanıyorum, saçımdaki şampuanı yıkarken. Kurulandığım ve oda arkadaşımın dolabından bir şeyler giydiğim süre boyunca kalbim boğazımda kalıyor, çünkü temiz hiçbir şeyim yok ve umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. İşte bu yüzden kampüste kot bir tulum ve savaş botlarıyla koşuyorum. İşemek zorunda kalırsam Tanrı yardımcım olsun.

Islak saçlarım arkamda savrulurken, stadyum yönünde koşuyorum ve yolum beni duvar resminin yanından geçiriyor. İlk başta durmayı düşünmüyordum ama gözüme bir şey çarpıyor ve kalbim kulaklarımda dört nala atarken yavaşlayarak duruyorum.

Duvar resmindeki benim bölümüm yeniden boyanmış. Korkunç bir şekilde. Jerimiah'ın işi olduğunu bu şekilde anladım. Beni ve Natalie'yi temsil eden iki ağaç dalını boyamış ama bir fark var. Birinin yanına tırmanmak yerine

asla birleşmeden, daha güçlü bir dal olarak birleştiler ve tepesinde pembe bir çiçek açtı.

Ağzımdan küçük bir ses çıkıyor ve bir elimi göğsüme bastırıyorum.

Natalie'nin anısını, iki dalın birleşmesi gibi daha güçlü olarak onurlandırabilirim. Paylaştığımız bağı alıp onu yeni ve güzel bir şey haline getirerek. Bana özgü bir şey. Belki kız öğrenci birliğine katılırım, belki de katılmam. Ama bu benim kararım olacak. Şu andan itibaren vereceğim her karar bana ait olacak.

Bir elimi duvara, çiçeğin tam üstüne koydum ve sonunda, nihayet, kız kardeşimin huzur içinde gitmesine izin verdim. O beni asla terk etmeyecek, ama ben kendime kendi yarattığım bir şeye dönüşme izni veriyorum.

Bir tezahürat akşam havasını canlandırıyor ve ileride bir fener gibi parlayan stadyumun bulunduğu yere bakıyorum. Daha önce hiç üniversite futbol maçına gitmemiştim ve ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Güvenlik kuyruğundan geçmeye çalışan, bira ve barbekü kokusu tenlerine sinmiş, kırmızı vücut boyalı, gömleksiz adamlarla karşılaşmayacağım kesin. Önümdeki insanların bilet almasını beklerken sabırsızlık içimi kemiriyor. Devasa kavisli duvarın diğer tarafından gelen sesler bana maçın çoktan başladığını söylüyor. İçeri girdiğimde bir planım bile yok. Tam olarak sahaya koşamıyorum ama Jerimiah'ı görmek için duyduğum bu aciliyet çok şiddetli. Ona Natalie hakkında pek bir şey söylemeden bile içimi gördü. Suçluluk duymadan özgürleşmek için neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu ve bunu ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Ona sarılmak ve onun tarafından *görülmek* için.

Çünkü ben de onu görüyorum.

İçeri girer girmez ve tünelden çıkar çıkmaz, işte orada, herkesin birkaç santim üzerinde yükseliyor. Omuz vatkaları onu bir devden Transformer'a dönüştürüyor. Takım arkadaşları gergin bir enerjiyle hareket etmeyi hiç bırakmazken, o tamamen hareketsiz duruyor, elleri formasının yakasından sarkıyor ve sahada sırasının gelmesini bekliyor. Ve lanet olsun, o pantolon poposunu harika gösteriyor. Isırılacak kadar iyi.

Bunu takip etmek zorunda kalabilirim.

Gözlerimi ondan ayırmadan tribündeki yerime oturuyorum ve takımımızın kaybettiğini fark ediyorum. Diğer takım ekstra sayı attığında Jerimiah'nın omuzlarına gerginlik çöküyor ve biliyorum ki kendini sorumlu hissetmekten alıkoyamıyor. Mankafa ev arkadaşlarını korumayı bırakmaya karar vermiş olabilir, ancak yine de sorumluluğun ağırlığını hissetmekten kendini alamıyor. Yapamam

başkalarının başarılı olmasını istemek. Keşke bunu kendisi için daha az maliyetle yapmasının bir yolu olsaydı.

Bir fikir kafamda bir düğmeyi çeviriyor ve gülümsüyorum, beklentinin titreşimi kollarımda vızıldıyor. Jerimiah bugün kendi mücadelemın üstesinden gelmeme yardım etti ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum. Ve her şeyden çok, maçtan sonra burada olacağımı, kazansa da kaybetse de onu bekleyeceğimi bilmesini istiyorum. Bana perdeli ayak parmakları olduğunu söylese bile. Yağmur çamur demeden buradayım.

"Hey," diyorum yanımdaki gruba, başlarının üzerinde tuttıkları belli ki son dakika işaretlerine başımı sallayarak. "Yedek bir Sharpie'niz yoktur, değil mi?"

"Evet." Kızlardan biri gözlerini sahadan ayırmadan çantasını karıştırıyor. "Poster tahtası lazım mı? Erkek arkadaşım *savunma* kelimesini yanlış yazmış. Arkamızda oturan herkesin seni aptal sanmasını umursamıyorsan diğer tarafı kullanabilirsin."

"Bana daha kötülerini de söylendi. Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra, derme çatma tabelayı yüzüstü tutuyorum, dizlerim altında zıplıyor. Jerimiah sahaya çıktı ve lanet olsun, birden futbola merak sardım. O kadar etkileyici ki. Ne zaman birine çalım atsa etrafımdaki herkes irkiliyor ve *işte benim adamım* diye bağırarak istiyorum! Ben artık kimim? Bilmiyorum. Hala kaybettiğimizi ve Jerimiah'ın her geçen saniye daha da sinirlendiğini biliyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. Sadece dinliyor ve uyguluyor. Güvenilir bir insan gibi dinliyor ve uyguluyor.

Ben bile stratejilerinin işe yaramadığını görebiliyorum ve astrofizik hakkında futboldan daha çok şey biliyorum.

Jerimiah koşarak sahadan çıktığında dudağımı ısııyorum ve yaptığım işareti tutarak ayağa kalkıyorum. Arkamdan biri "Savunma S ile yazılır!" diye bağırıyor. Ama onu duymazdan geliyorum ve poster altına bakıyorum, her şeye rağmen Jerimiah'ın kafasını kaldırıp ne yazdığımı görmesini umuyorum-

Öyle de yaptı.

Onu sahanın kenarında durmuş, başı öne eğik, elleri iki yanında gevşek bir halde gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor. O izlerken dönüp kalabalığın tabelanın önünü görmesini sağlıyorum ve buna karşılık bir sürü ıslık ve tezahürat alıyorum. Kalın, siyah Sharpie kalemle, "Doksan dokuz numara benimdir." yazdım. Bir hafta önce, birinin bu tabelayı tuttuğunu görsem

Aynı işaret, ama işte . Tıpkı Jerimiah'ın ilgi odağı olmaktan rahatsız olmasına rağmen yaşlılarının önünde hiçbir sanatsal yeteneği olmadan resim yaparak yaptığı gibi ben de rahatlık alanımın dışına çıkıyorum.

Sahaya döndüğümde Jerimiah kaskını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en içten, en güzel gülümseme ve artık bunun bir faydası yok. Bir gün onun çocuklarına sahip olacağım. Anlaşma imzalandı.

Bundan sonra ne olacağını beklemiyorum. Devam eden bir maç var ve binlerce insan burada izliyor. Belki de Jerimiah'ın kaskını bırakıp bana doğru adım atmasını beklemeliydim, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. O yaklaştıkça kollarında olmak için daha da sabırsızlanıyorum, bu yüzden ön sıraya birkaç adım yaklaşır yaklaşmaz tabelayı bırakıp merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Sadece-"

"Evet," diye sesleniyor Jerimiah, kafası karışmış bir güvenlik görevlisine başını sallayarak. "Cidden, sadece... üzerinden atlayalım mı?"

"Eğer , seni almaya geleceğim."

"Aman Tanrım." Bir bacağımı bariyerin üzerinden atıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Tulum hakkında tek kelime etme."

Göğsüne yaslandığımda Jerimiah gülüyor. Çok terli ama umurumda mı diye sor. Yanağımı omzuna bastırıyorum ve neredeyse kaburgalarımı kırmasına izin veriyorum.

"Ben seninim, ha?" diye saçlarıma doğru nefes alıyor. "Evet."

"Ve sen de benimsin, Birdie."

Bu bir soru değil ama de cevap veriyorum. "Bu doğru."

Parmaklarının saçlarımin arasına girdiğini ve yüzümü yukarı kaldırdığını hissediyorum ve sonra beni öpüyor. Masumca da değil. Eğer tribünde çocuklar varsa, anneleri kesinlikle gözlerini kapatıyordur. Ayak parmaklarım çimlerin birkaç santim üzerinde sallanırken, Jerimiah bir tanesini üzerime koyuyor ve dudaklarım dilini almak için açılıyor. Kalabalığın yuhalamalarının ve ısıklıklarının farkında bile değilim çünkü bana yaptığı şeyde çok fazla umut var. Paylaştığımız o an.

Sonsuzluğumu bu kadar çabuk bulmayı hiç beklemiyordum ama işte Jerimiah bana geleceğe birlikte bakacağımızı kesin bir dille söylüyor ve ben de ona evet diyorum.

Jerimiah kısık bir pişmanlık sesiyle öpücüğü kesiyor ve beni tekrar tribünlere kaldırmadan önce dudaklarını usulca alnıma bastırıyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor, alnı endişeyle kırışıyor.

Yüzümde saf bir suçluluk ifadesi var.

Jerimiah başını sallar. "Aşık olduğum kızla ilgilenmeme yardım et."

Kalbim o kadar ağır ki, içimden çıkmadığına şaşıyorum. "Tamam, yapacağım. Söz veriyorum." Kahkahalarım sulu sulu. "Ben de seni seviyorum. Çılgınca olsa da umurumda değil."

Sevinç, inançsızlık... ve artan bir güvenle Jerimiah sahaya doğru döner ve inanılmaz bir şekilde eskisinden daha uzun yürür. Kenar çizgisine ulaştığında kaskını alıp tekrar kafasına geçiriyor ve içinden kopan komut kalabalığın üzerine bir sessizlik düşürüyor. Takım arkadaşları ne yaptıklarını bırakıp onu dinliyor ve ben sosisli sandviçimi yerken Jerimiah onları galibiyete götürüyor.

Bağımsızlığımı bulmama yardım etti.

Sesini bulmasına yardım ettim.

Ve gelecek yıllar stadyum ışıklarından daha parlak olacak.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Birdie

Sakin ol, Birdie.

Her dokuz saniyede bir erkek arkadaşını kontrol etmeyi bırak.

Sıradan bir bakış atmaya çalışarak Jerimiah'nın kamyonetinin yolcu koltuğuna yaslanıyorum ve ellerimi yanağımın altına koyarak ona doğru dönüyorum. Uyku sersemi gibi iç çekiyorum, sonra bir göz kapağımı aralıyorum. Oh, ve sonra uzun, uzun, mutlu bir iç çekiş var - sessiz, çünkü *süper* havalı oynuyorum - araba sürerken yaptığı resim üzerine, dünya onun stoik profilinin yanından vızıldayarak geçiyor. Onu daha önce hiç araba kullanırken görmemiştim. İki haftadır çıkıyoruz ve ikimiz de kampüste yaşadığımız için her yere yürüyerek gidiyoruz.

Yurt odama, iyi geceler demeden önce beni kapıda öptüğü yere.

İyi geceler demeden önce onu kapıda öptüğüm kardeşlik evine. Sonuç olarak: İyi geceler demekten *gerçekten* bıktık.

Jerimiah ve benim geceyi aynı yatakta geçirmemizi imkânsız kılan kurallar ve ev arkadaşları var. Anlaşılan o ki, bu saçmalık için limitimiz iki haftaymış. Bu sabah uyandığımda onu kapımın önünde, elinde araba anahtarlarıyla buldum. O sabırsız, *hemen başlamam için sonsuza kadar zamana ihtiyacım* var bakışıyla beni süzdü ve "Hadi gidip kardeşin ve Naomi'yle tanışalım. Kampüs dışında benimle yaşamayı istemek için izne ihtiyacım var."

"Ne?" Aptal gibi çılgılık atmıştım. Sonra, "Tamam, bırak toplanayım."

İşte buradayız. Kamyonetin konsolunda erkek arkadaşımı süzüyorum ve kimse beni suçlayamaz. Güçlü yumrukları ve ön kolları olan büyük, kaslı bir savaşçı gibi... ve buna uygun erkek anatomisi. Aman Tanrım. Ben Jerimiah'ın ilk sevgilisiydim ve o şimdiden uzman seviyesine ulaştı. Artık o şeyi nasıl kullanacağını biliyor, bu yüzden evet, ayılıyorum. Lapa gibiyim. Aşık oldum.

Onu o kadar çok seviyorum ki, bu korkutucu.

Bu inanılmaz insanın bu kadar uzun süre göz önünde saklanması aklımı başımdan aldı. Evet, fiziksel aşk delicesine uyumluyuz ama

Aramızdaki bu bağ bunun çok ötesine uzanıyor. Birbirimizi önemsiyoruz, birbirimizi cesaretlendiriyoruz. Ona başka bir canlıya söyleyeceğimi hiç düşünmediğim şeyleri söyledim. Diyabetimle ilgili en derin korkularımı, kız kardeşimle ilgili pişmanlıklarımı, gelecekle ilgili belirsiz umutlarımı. Sanki tanıştığımız anda kalbim Jerimiah için bir köşe açtı ve o da kendini bu köşeye sığdırdı ve düşüncelerim ona aktarıldı. O beni tanıyor. Bu kadar kısa sürede beni çok iyi tanıyor ve insanlar iki hafta sonra birlikte yaşamaya başladığımız için bize deli diyecek olsalar da, aynı anda aynı yerde olmamızın ne kadar hayati ve doğal olduğunu bilemezler.

Kelimenin tam anlamıyla birbirimize ihtiyacımız var.

Ondan kamyonu kenara çekmesini istesem -hemen burada ve şimdi- sırf bir süre sessizlikte kucağında oturabilmek için, bunu sorgulamayacağını biliyorum. Karşılığında ona teselli vermek için burada olduğumu bilerek bana o mükemmel, tatlı teselliye sağlayacaktır. Gerçi şu anda kesinlikle teselliye ihtiyacım yok. Acayip derecede memnunum. Bu beni korkutmalı, değil mi? Korkutmuyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

"Geleceğimizi söylemek için Naomi'ye mesaj attım," diyorum. "Ziyaretimiz için özel bir içki hazırlaması için ona zaman vermezsem beni asla affetmez."

Jerimiah'nın dudakları seğirdi. "Kardeşine geleceğimizi söyledi mi?"

"Hayır." Katlanmış ellerime karşı gülümsüyorum. "Ama biz geldiğimizde Jason'ın bebeği tuttuğundan emin olmasını istedim. Yeğenim göğsünde bir askıdayken çok daha az korkutucu görünecektir."

Kısa bir süre bana baktı. "Sence korkuyor muyum?"

"Öyle görünmüyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Nedenmiş o? Ailenle tanıştığım anda muhtemelen panik atak geçireceğim."

Endişeli bir ifadeyle ona bakıyor.

"Gerçek bir panik atak değil," diyorum usulca. "Sadece gergin olacağım."

İri vücudu rahatlıyor. "Biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Ağabeyinin birlikte yaşamamızı kabul etmeyeceğini. Sen okula başlayalı daha bir ay oldu ve..." Bir nefes veriyor ve dikiz aynasındaki yansımasına bir bakış fırlatıyor. "Ben tam olarak Beyaz Atlı Prens değilim."

"Beyaz Atlı Prens bir ahmaktı. Wreck-It Ralph daha çok benim tipim."

Jerimiah'nın kahkahası aşk acısı çeken bir aptal gibi iç çekmeme neden oluyor. "Şanslıyım." "Şanslı olan benim," diye mırıldanıyorum, bir elimi kalçasına koymak için uzanıyorum, Kasların avucumun altında kayması bedenimi karıncalandırıyor.

"Birdie."

Adımı söylerken ürperiyorum. "Evet?" "Benden ne istiyorsun?"

Jerimiah'ın en sevdiğim yanı da bu. Açık sözlülüğü. Onunla asla tahmin yürütmek zorunda kalmam. Oyun oynamaz, yalan söylemez, ertelemez. En azından konu ben olduğumda. Ne söylenmesi ya da yapılması gerektiğine karar verir ve harekete geçer. Duygularımı her zaman gizlemişimdir ama onunla iletişim kurmanın tek yolu da *doğrudan konuşmak*. Sanki dünyada bu dili konuşan tek insanla karşılaşmışız gibi. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Kocaman kalçalarının koltukta nasıl kaydığını fark edince dilim dudaklarımı ıslatmak için kaçıyor. "Şu anda değil zaten," diye düzeltiyorum. "Sadece neden o günün bugün olduğuna karar verdiğini merak ediyordum. Jason ve Naomi'yle tanışmak için."

"Onları özölüyorsun. Dün ikisinin de adını söyledikten sonra yere yığılmadan edemiyordunuz. 'Naomi o kitabı seviyor.'" Jerimiah derin bir iç çeker ve omuzları düşer. "İşte böyle."

Dudaklarımın bir köşesi çekiliyor. "Bunu yaptığımı fark etmemiştim." Jerimiah homurdanıyor.

"Bunun tek nedeni benim Eeyore taklidim mi?"

"Öyle olmadığını biliyorsun, Birdie." Bana o *sonsuz* bakışlarından birini daha attı. "Geceleri eve gittiğinde, sanki kalbimden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Boş uyumak çok zor."

Nefesim kesiliyor, parmaklarım deri koltuğa kıvrılıyor. "Ben de nefret ediyorum."

"Biliyorum. En de bu. Senin için zor olduğunu bilmek."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alış verişimin sesine odaklanıyorum. Bazen aramızdaki aşk o kadar yoğun oluyor ki, karnımın bir sıcak hava balonunun sepetinde uçup gitmesini engellemek için çaba sarf ediyorum.

"Bu çok mu fazla oldu?"

"Hayır," diyorum hemen, gözlerim fal taşı gibi açılarak. "Ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, her zaman doğru miktarda olacak."

Boğaz kasları kayıyor, parmakları direksiyonda geriliyor. "Kenara çekmek ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Jerimiah bir dinlenme tesisine girdiğinde daha ağzımdan tek kelime çıkmamıştı. Umumi tuvaletlerin arkasından dolaşüyor, kamyonu boş bir yere yanaştırıyor ve motoru durduruyor. Emniyet kemerlerimizi

Aynı anda o da bana uzanıyor, ama normalde kalçalarına sarılıp yüzümü boynuna gömeceğim ya da onu öpeceğim zaman... kendimi başımı sallarken buluyorum. Konsolun üzerinden geçip kucağına oturuyorum, yüzüm direksiyona dönük, kalçalarım açık ve onun daha büyük olanlarının üzerine sarkıyor.

Sırtım otomatik olarak onun ön tarafına doğru şekilleniyor, iniltisi at kuyruğumun uçlarını kaydırıyor. O ağır, erkek parçası popomun altında kalınlaşıyor ve ben onun etrafında dönüyorum, onun büyük, güçlü vücudu ve direksiyon simidi arasında sıkışmış olmanın tadını çıkarıyorum.

"Bu gece aynı odada uyumamıza izin verileceğinden şüpheliyim," diye fısıldıyorum, eteğimi belime kadar çekerek popomla Jerimiah'ın ereksiyonu arasında bir engel daha bırakıyorum. Elleri gömleğimin eteklerinin altından kayarak göğüslerimi buluyor ve nefesim kesiliyor, şimdi bana kendinden emin bir şekilde dokunmasına bayılıyorum. Meme uçlarımla oynuyor, onları hafifçe çimdikliyor. "Belki de şimdi birlikte olmalıyız. Yapabiliyorken."

Kalçaları kalkıyor ve tümseğim direksiyonun alt kısmına, tam oraya bastırıyor. Tam klitorisimin üzerine. *Zowie*. "Biliyorsun, bu daha sonra ağrımı azaltmayacak." Beni sert deriye sürüyor ve ben inleyerek direksiyona tutunuyorum, kalçalarım eğilip bükülüyor. "Hatta daha da kötüleştirebilir, çünkü hala senin amından yeni çıkmış olacağım. Onu hissetmekten, ona dokunmaktan, onu koklamaktan."

Boyun kaslarım gevşiyor ve inliyorum. "Bu durmak istediğin anlamına mı geliyor?"

Bu aptalca soruya cevap verme zahmetine bile girmeden, kıvranan kıkımın altına uzanıyor ve fermuarını indiriyor. Jerimiah saçlarımı okşayarak, "Külotunu bir kenara it ve kendini bana bırak, güzelim," diyor. "Daha fazla derine inemeyene kadar. Ne kadar az yerin varsa bana ver."

Anında, çok kötü oldum. Kocaman, ateşli, hazır ve *böyle* şeyler söylerken kim olmaz ki? Titrek bir elle kalınlığını bulmaktan, kalçalarımın arasına yerleştirmekten ve kıkım kucağıyla buluşana ve ikimiz de ağır nefes alana, alt bedenlerimiz tamamen birleşene kadar yavaşça aşağı inerken nefes almaktan başka seçeneğim yok.

"Bu yeni," diye sesi boynuma çarpıyor, elleri her yerde, boğazımda geziniyor, saçlarımı yumrukluyor, kalçalarımı yumuşatıyor, göğüslerimi sıkıyor. Tüm bunlar olurken kucağına oturuyorum ve o kadar doluyum ki karnımı işgal ettiğine yemin edebilirim, ihtiyacım her sert, yukarı doğru

Kalçalarını salladı. "Beni izlediğini hissetmediğimi mi sanıyorsun? Ayrıldığıımızdan beri içinde bana ihtiyacın var."

Yarıya çekip bana pompalarken nefes nefese kalıyorum. "Seni izlemekten kendimi alamıyorum. Çok güzelsin. Çok güzelsin," diye geveliyorum dişlerimi sıkarak.

"Eğer buna inanan tek kişi sensen, bebeğim, mutlu öleceğim. İhtiyacım olan tek şey bu." Parmak uçları iç bacaklarımda geziniyor, ortadaki parmak ucu klitorisimi bulup hafifçe okşuyor. *Tanrım*, aramızdaki boyut farkı yüzünden bana karşı nazik davranmaya çalışması çok tahrik edici. Genellikle en sonuna kadar kendini tutmayı başarabiliyor ve bunu da seviyorum. Kontrolünü kaybettiğinde ve alması gerektiğinde. O zaman yaklaşıyor. Kalçalarının pompalamaya başladığını, beni kaldırdığını ve kabzasına kadar sokulmuş bir şekilde geri çekilmeme izin verdiğini söyleyebilirim.

"*Jerimiah*. Tanrı *Tanrı Tanrı*."

Parmağı klitorisime daha sıkı bastırıyor ve ona gösterdiğim şekilde hızlıca sallıyor. "Çok sıkı ve *ıslaksın*. Kendini bana bu şekilde verdiğine hâlâ inanamıyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor," diye geveliyor. "Bir dahaki sefere sadece 'kenara çek ve beni becer' de. Ya da eteğini kaldır ve bana bu amcığı göster. Bir yolunu bulurum. Sana çok ihtiyacım var. Her zaman, Birdie. *Her zaman*."

O kalın erkek kısmı tekrar, tekrar, *tekrar* G noktama çarpıyor ve ben bir iniltiyle boşalıyorum, can havliyle direksiyona yapışıyorum. Rahatlama beni tepeden tırnağa sarıyor, kaslarımı büküp serbest bırakıyor ve gevşek bırakıyor. Vücudum dolup taşsa da Jerimiah'la o anın içinde kalmaya odaklanıyorum. Kalçalarımı geniş tutmaya zorluyorum ve kaygan ereksiyonunu aşağı yukarı sürüyorum, rendelenmiş küfürlerin ve beni paha biçilmez bir eser gibi tutarken kimsenin işi değilmiş gibi içime girmesinin tadını çıkarıyorum.

"*Birdie*," diye inliyor, kalçalarımı direksiyona doğru itiyor, kaslı gövdesi titrerken ve yapışkan nem dolarken beni oraya bastırıyor. Sevdığım birine zevk vermek muhteşem bir duygu -neredeyse kendim için almak kadar bağımlılık yapıcı- ve başımı omzuna yaslayıp onun mutluluğunun tadını çıkarıyorum, gevşek çenesini ve alt dudağındaki diş izlerini ezberliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum birkaç dakika sonra. "Gidip birlikte yaşayıp yaşayamayacağımızı öğrenelim."

"Ben de seni seviyorum." Hâlâ biraz nefes nefese, beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Ve bu bir 'eğer' meselesi değil. Bu bir zaman meselesi."

Rahatlamış bir şekilde Jerimiah'ın kucağına dönüyorum ve ben başlayana kadar saçlarımı okşamasına izin veriyorum. Yarı uykulu bir halde, ben kollarındayken kamyonundan inişini, tamponun etrafından dolanışını ve beni tekrar yolcu tarafına bağlayışını ancak yarı yarıya fark edebiliyorum. Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

*

Jerimiah

BIRDIE ABARTMIYORDU.

Jason büyük, huysuz bir orospu çocuğu.

Yani, St. Augustine'deki evinin verandasında birbirimizi ölçüp biçerken aşağı yukarı aynı boyda ve korku uyandırıcı seviyedeydik. Vücuduna sarılı askıda guruldayan bir bebek olmasaydı, elini sıkmaya daha az meyilli olabilirdim, çünkü benimkini kırmak ister gibi görünüyor. Onu zerre kadar suçlamıyorum. Burada Birdie'den . Onun için en iyisini istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Onun korunmasını ve mutlu olmasını istemenin.

Kız arkadaşım ve onun bana bakışı sayesinde aynada gördüklerimden nefret etmeyi büyük ölçüde bıraktım. Sanki onun kahramanıymışım gibi. Ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor, bu yüzden Jason'ın ne gördüğünün çok farkındayım. Küçük kız kardeşi, varsayılan ifadesi oldukça yoğun olan bir devle geldi - bunu düzeltmeye çalıştım ve bu kontrol edebileceğim bir şey değil. Ayrıca ben son sınıf öğrencisiyim, o ise üniversiteye başlayalı beş dakika oldu.

Doğrusu, tanıştığımız gece onun yanına taşınmaya hazırdım. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Ama çok güçlü görünmekten ya da Birdie'yi korkutmaktan endişe etmeseydim, St. Augustine'e bu yolculuğu çok daha erken yapardım. Jason istediği kadar bana kaşlarını çatabilir ama ruh eşim tam bir güvenle elimi tutuyor, yani dünya zaten benim. Amacım onun dünyasını daha güvenli hale getirmek ve bunu yapmak için on beş Jason'dan geçebilirim. Sadece beni dinlemesine ihtiyacım var.

Sarışın bir kadın Jason'ın belinden başını uzatıyor, kusursuz beyaz gülümsemesi yüzünün yarısını kaplıyor. "Merak etme Jerimiah. Ben geldiğimde de bana aynı şekilde bakmıştı."

"Doğru," diye gülüyor Birdie. "Neredeyse kapıyı yüzüne kapatıyordu." Jason'ın yüzünün rengi kaçır. "Hatırlatma bana."

Birdie dudaklarını büzerek, "Naomi'nin Range Rover'ına binip gün batımına doğru yola çıktığını hayal edin," diye devam ediyor. "Onun ne kadar harika bir insan olduğunu tanıma fırsatını kaçırmış olacaktın. Geçen yıl hiç yaşınmamış *olurdu*-"

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diye homurdanıyor Jason.

"Güzel," diye cıvıldıyor Birdie. "Bu da aradan çıktı, artık yeğenime sarılabilirim."

" nce sarılmak istiyorum!" Naomi gözyaşları içinde Jason'ın yanından geçip Birdie'ye sarılıyor ve Jason'la beni birbirimizi süzmeye devam etmemiz için yalnız bırakıyor.

Jason bebeğin kel kafasını okşayarak, "Karım bebeği kucağıma almamı bilerek istedi," diye iç geçiriyor. ". Ben genelde çok daha korkutucu olurum." Tek gözünü kısıarak bana bakıyor. "Buraya sadece sıradan bir ziyaret için gelmedin, değil mi?"

"Hayır, efendim."

Jason'ın çenesinde bir kas

kıpırdıyor. Elimi uzattım.

Bu fikri bir süre düşünür ama sonunda vazgeçer. "Naomi..." "Doğru. Oh!

Doğru." Birdie'nin sarışın baldızı tekrar

omzunun üzerinden seslendi. "Kocam bir ev sahibesini oynamayı sevdiğimi bilir. Bana sadece on saniye verin..." Hepimiz birbirimize bakarken sessizlik geçiyor. "Tamam, içeri gelin!"

Jason kenara çekiliyor ve Naomi'nin elinde buzdan küçük şemsiyeler çıkarılmış kavanozlarda limonataya benzeyen bir tepsi tuttuğunu görüyor. Yanağımanın i ini ısıırıp Birdie'ye bakıyorum ama o çoktan omzumu sıvazlıyor. "Merak etme. Şekersiz, değil mi Naomi?"

"Evet, tabii ki."

Jason'ın beni dikkatle izlediğini fark ediyorum ama yine de bebeğin kafasına daireler çiziyor, bu da bakışlarındaki ısırığı gerçekten alıyor. "Birdie, gel Miles'ı al," diyor sakallı çenesini bana doğru eğerek. "Aklında bir şey olan bir adamın bakışı bu."

"Jason Bristow," diyor Naomi, Güney'i kelimelerine dolayarak. "Daha birbirimize hoş geldin bile demeden misafirimizi alıp götürüyorsun."

"Haklı hanımefendi," diyorum, Birdie'nin bir fotoğrafı şöminenin üzerindeki yerinden gözüme çarpıyor. Bana bahsettiği güzellik yarışmasında - kız kardeşi için yarıştığı yarışmada- sahnede bir mikrofona konuşuyor.

mikrofon ve kırmızı elbisesi içinde kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşem görünüyor. Keşke gidip fotoğrafı alıp her ayrıntıyı inceleyebilseydim ama aklımda söylenmesi gereken çok şey var. "Limonata için teşekkür ederim. Ama sakıncası yoksa Bay Bristow'la konuşmayı umuyordum."

Naomi içki tepsisini yere bırakıp bir tane aldı ve elime tutuşturdu. "En azından yanına al." Elini koluma koyuyor ve ağzının kenarından bana bir şeyler fısıldıyor. "Merak etme Jeremiah. O tamamen palavracı."

"Bunu duyduğum," diyor Jason, Birdie'ye bebeği verirken, ardından karısına sanki arkasını döndüğünde buharlaşacakmış gibi iki, üç, dört uzun öpücük veriyor. "Hadi gel. Gidip mutfakta konuşalım. Bunun için bir biraya ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde."

Başımı sallayarak Jason'ı odadan çıkarken takip etmeye başlıyorum ama Birdie beni durduruyor ve başını bir süreliğine omzuma koyuyor. Orada durup ona izin veriyorum, kucağında bir bebek görmenin keyfini çıkarıyorum. Sadece ailesinin yanında olmaktan duyduğu memnuniyetin tadını çıkarıyorum. Eğer eve gelmek onu bu kadar mutlu ediyorsa, gerekirse onu her hafta sonu buraya getiririm. Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim ama Jason sonunda boğazını temizliyor ve Birdie doğruluyor, oturma odasındaki Naomi'ye dönmeden önce bana uzun ve cesaretlendirici bir bakış atıyor.

Bir süre sonra Jason'la mutfığa giriyoruz ve sözünün eri Jason buzdolabındaki biranın kapağını açıp uzun, kahverengi boynundan çekiyor. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, efendim."

İç çekiyor, çenesi bir kez esniyor. "Sürprizleri sevmem."

Limonatamı koyduğum mermer adanın üzerinde birbirimize bakıyoruz ve eski bir Özel Kuvvetler askeri olarak Jason'ın bu durumda ne kadar sık kaldığını merak ediyorum. Tanığı sorgulamak. "Ben de sürprizlerden hoşlanmam."

"Açıklamama izin verin." Jason yumruklarını adaya yerleştirir ve öne doğru eğilir. "Kız kardeşimle çıkıyor olman sürpriz değil. Birdie karıma senden bahsetmiş."

"Yani benim hakkımda her şeyi zaten biliyorsun? Ben de bunu bekliyordum." O bana bir kaşını kaldırıyor, ben de ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Saklayacak bir şeyim yok."

Jason taş gibi bir sessizlikle bana bakıyor. "Durup dururken ortaya çıkman. Bu beni pek bir sürpriz." İfadesi yumuşuyor

Mutfak kapısına bakarken biraz. "Onun evde olmasını sevmediğimden değil." Gözleri tekrar bana doğru kayıyor. "Pekâlâ, duyalım bakalım."

Augustine'e giderken kafamda konuşma noktalarını düzenlemeye çalıştım, ama tahmin ettiğim gibi, şimdi hepsi saçma sapan bir iş sunumu gibi geliyor. Ağzımı açıp konuşmaya başlamaktan başka çarem yok, tıpkı Birdie'yle yaptığım gibi. Onun benim için mümkün kıldığı şekilde. "Henüz Birdie'ye söylemedim," diye başlıyorum, "ama futbol programı beni gelecek yıl savunma koordinatörü olarak göreve getirecek. Mezun olduktan sonra."

Jason hiçbir şey söylemeden yavaşça birasını devirir ve içer.

"Birdie ile tanışmamış olsaydım koçlarımla pozisyon hakkında konuşacak özgüvene sahip olamazdım. Sesimi hiç bulamazdım." Yan odadaki kızı düşünürken, boğazımdan süzülen duyguyu temizlemek zorunda kalıyorum. "Bunu sana sadece bilmen için söylüyorum, mezun olduğumda gitmeyeceğim ve Birdie'nin okulda üç yılı daha var. Natalie'den sonra onun için çok şey değişti-" Jason bakışlarını kaçırıyor. "Sadece başka bir değişiklik olmayacağımı bilmeni istiyorum. Ben köklüyüm."

Birasını bırakır ve kollarını kavuşturur. "Devam et." "Birlikte yaşamak istiyoruz."

"Hayır." Gülümsemesi daha çok dişlerini göstermeye benziyor. "Bu kolay oldu."

"Sadece beni dinlemeni istiyorum. İşim bittiğinde hâlâ cevabın buysa, buna saygı duyarım." Bir elimi kısa saçlarımla üzerinde gezdiriyorum. "Bunun neye benzediğini biliyorum. İnan bana. Ben çok az arkadaşı olan sessiz bir adamım. En azından gerçek olanları. Fiziksel olarak tehdit ediyorum. Benden neredeyse dört yaş küçük-"

"Davamı çözdüğün için teşekkürler."

Ağzım kapandı. *Çok erken.* Bu işe çok erken kalkıştım. Kırk metre yüksekliğinde bir taş duvar gördüğümde onu bugün tırmanamayacağım gerçeğini kabul ediyorum. Yine de bir gün. Vazgeçmeyeceğim. "Bir şey daha konuşmamızın sakıncası var mı?"

Jason homurdanıyor.

Arka cebimden broşürü çıkarıp adanın üzerine bırakıyorum. "Birdie'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama şeker ölçüm cihazı almak için seninle konuşmayı sürekli erteliyor. Bebekle meşgul olduğunu biliyor ve..." Sadece parlak kitapçığa bakıyor, ben de açıp içindekileri gösteriyorum. "Artık parmak çubukları yok ve oldukça doğru olması gerekiyor."

Birdie'nin kardeşi broşüre bakıyor. "Endokrinologu bunu en son onu ziyarete götürdüğüimde önermişti, ama kabul etmedi."

"Saygısızlık etmek istemem ama sanırım sorun çıkarmak istemedi."

"O asla bir güçlük olamaz." Birkaç dakika sessizlik oldu. "Telefonda konuştuğumuzda Birdie bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Diyabetine dikkat ettiğini söylüyor." Nefesini dışarı üflüyor. "Öyle mi?"

"Öyle. Evet," diye çitliyorum. "Ama bazen kahvaltı etmeyi unutuyor. Derse geç kaldığında ya da uyuyakaldığında. Bu yüzden çantasına granola bar koymaya başladım. Kan şekeri düşerse diye de meyve suyu."

Jason yer değiştirir. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

Teşekkürünü duymazdan geliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Birdie için bir şeyler yaptığım için bana teşekkür edilmesini istemiyorum. Sadece onun için her şeyi yapabileceğimin anlaşılmasını istiyorum. "Dediğim gibi, o kendi başının çaresine bakabilir. O... çok harika." Sertçe yutkunuyorum. "Ama durumunun büyük bir mesele olmasını istemiyor, bu yüzden bazen böyle davrandığını düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"İster titrek ister sinirli olsun, nasıl hissettiğini görmezden gelmek. İnsanları rahatsız edebileceği ya da dersi aksatabileceği için yemek programına uymamak." Kapıya doğru bakıyorum. "Bunu anlıyorum. Ben de anlıyorum. Yine de arkadaş edinecek. Kendini rahat hissedeceği ve onu mutlu edecek arkadaşlar... Doğrusu, eğlenmeye ve üniversiteyi kendi bildiği gibi okumaya başlaması için sabırsızlanıyorum. Bu konuda benden çok daha iyi olacağını biliyorum." Duraksıyorum. "Dışarı çıkacak ve -üzgünüm ama muhtemelen çok fazla içki içecek- ve sanırım o zamanlar beni endişelendiriyor." Broşürü alıp tekrar yerine koyuyorum. "Yine de bu yardımcı olacaktır. Yani eğer sadece-"

"Sigorta şirketini ara. Evet," diye araya girdi Jason, düşünceli görünüyordu. "Bunu ben de düşündüm. Birdie parti yapıyor. Belki de glikoz monitörü biplese bile ..."

Bunu milyonlarca kez belli olmasını istemediğim için yere bakıyorum. Birdie güçlü ve yetenekli ve kardeşinin farklı bir şey düşünmesini istemiyorum. *O da* bunu istemezdi. "Dediğim gibi, o harika biri. Ne yaptığını biliyor."

"Ama ona bakmaya yardım ediyorsun. Bu yüzden mi onun yanına taşınmak istiyorsun?"

"Onun yanına taşınmak istiyorum çünkü ona aşığım." Gerçeğin geri kalanı birkaç saniyeliğine dilimin ucuna geliyor, sonra söylemek zorunda kalıyorum

yüksek sesle. "Ve onu sevmek endişelenmem anlamına geliyor. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama onun için endişelenmek bir ayrıcalık." Kalbim kaburgalarımı çarpıyor, son iki haftanın görüntüleri zihnimde dönüp duruyor. "Şekeri düştüğünde burnunun ucu beyazlaşıyor. Yüksek olduğunda ne yiyeceğine karar veremiyor ve seçmek zorunda kaldığı için sinirleniyor. Ya da çok sessizleşiyor."

"Yani ona daha fazla insülin veriyorsunuz."

"Kendisi veriyor. Ben öneriyorum."

"Akıllı adam."

Sessizce gülüyoruz.

"Bak," diyorum bir süre sonra. "Onun gibi birinin gerçek olduğuna bile inanamıyorum. Üstelik o da beni seviyor. Hâlâ rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Onu kaybetmemek için tek yapmam gereken geceleri endişelenmekse, yapacağım şey bu. Her şeyi yaparım." Mutfak kapısına doğru geri döndüm. "Belki beni daha iyi tanıdığında tekrar birlikte yaşamayı konuşabiliriz. Zorlamayacağım."

"Bekle," diyor Jason, gözleri kapalı. "Lanet olsun."

"Efendim?"

Uzun bana baktı. "Senin yanına taşınmak mı istiyor?" Nefesimi tutup başımı sallıyorum. "Evet, ama yine de ona sormalısın."

"Yapacağım." Bira şişesini kaptı ve ucunu bana doğru uzattı. "Ayda iki kez evini ziyaret edecek. Ve daha fazla telefon görüşmesi. *Görüntülü* olanlar."

Tanrım, bu gerçekten oluyor mu? "Tamamdır."

Jason oturma odasına giderken yanımdan geçip omzuma bir tokat atıyor. "Aileye hoş geldin. Git bir bira iç."

"Evet, efendim."

Tereddüt ediyor. "Ama önce karımın limonatasını içsen iyi olur." "İçeceğim."

Şoka girmiş bir halde, boş mutfakta bir dakika boyunca öylece durdum, Birdie ile yaşayacağıma inanamıyordum. Onunla aynı evi paylaşacaktım. Ve mutfağın kapısından içeri dalıp kendini kollarıma bıraktığında ve "Başardın" diye fısıldadığında, mutluluk beni öyle bir sarıyor ki asla bırakmayacağını biliyorum.

*

Birdie

BUGÜN TAŞINMA GÜNÜ.

O kadar heyecanlıyım ki, apartmanımıza doğru koşarken neredeyse nefes nefese kalacağım. Kampüse yarım mil uzaklıkta şirin ve yeni bir site ve dairemiz ikinci katta. Yeni boyanmış beyaz kapı açık duruyor ve Jerimiah'nın kocaman omuzlarından birinin üzerinde bir kutu taşıdığını, yan dönüp kapı aralığından geçebilmek için eğildiğini görebiliyorum. Bütün sabah dersteydim ve yardım edebilmem için ona beklemesi için yalvardım ama o sabah izin alıp işe başlamakta ısrar etti.

Jason ve Naomi'yi ziyaret edeli iki hafta oldu. Geri döndük ve hemen daire aramaya başladık. İçeri girdiğimiz anda bu dairenin doğru olduğunu hissettik. Güneş ışığı var, ferah, doğrudan kampüse giden bir otobüs hattının durağına yakın ve en önemlisi Jerimiah'ın çömelmeden kullanabileceği bir duşu var.

Tanrım, dev gibi, hassas, sezgileri güçlü, muhteşem erkek arkadaşımı seviyorum. Onu tüm gücümle seviyorum ve şimdi her sabah onun yanında uyanıyorum. Kollarında uyuyakalıyorum, ona kahvaltı hazırlıyorum ve o futbol oyun kitabına çalışırken ayak tırnaklarımı boyuyorum. O kadar mutluyum ki ayaklarım nasıl yere basıyor bilmiyorum.

Daire kapısından içeri daldım ve kitap çantamı yere bıraktım. "Tatlım, ben geldim!"

"Hey," yatak odasından o lezzetli gümbürtü geliyor. "Ders nasıldı güzelim?"

"Long. Burada olup yardım etmek istedim..." Oturma odasının duvarında asılı olan ve güneş ışığıyla yıkanan şeyi gördüğümde sözümü yarıda kesiyorum. Kalbim boğazıma doğru fırlıyor, gözlerim nemle doluyor. "Bunu nasıl aldın?"

Jerimiah yatak odasından çıkıp yanımda duruyor ve duvarda asılı olan resme bakıyor. Birbirimizi tanıdığımız ikinci gün birlikte çizdiğimiz duvar resminin şişirilmiş bir fotoğrafı. Beni ve Natalie'yi temsil eden ayrık dallar güzel ayrıntılarıyla orada duruyor ve o ana kadar burada onu hatırlatacak bir şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Birlikte ne olduğumuzu ve kendim olarak kim olduğumu hatırlatan bir hatırlatma.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dönüyorum ve kollarımı gidebildikleri yere kadar ona doluyorum. "Tam burada. Tam da olmam gereken yerdesin."

Beni kucaklayarak ısıtıyor. "Evine hoş geldin, Birdie."

SON

Naomi, Jason ve Birdie'nin hikâyesinin başladığı yere geri

dönün... Tessa Bailey'den GIRL Serisi

GETAWAY GIRL (Kız Serisi #1)

BİRİNCİ BÖLÜM

Addison

Yüzbaşı Du Pont Kilisede Zor Durumda Bırakılınca Skandal Patlak Verdi

-Charleston Courier

Bu sabah uyandığımda bir düğünü basmayı planlamamıştım.

Ama işte buradayım.

Deri pantolonum ve solmuş tişörtümle giyinme zahmetine bile girmedim, bu da Charleston üst tabakasının kınayan kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Sıkıştırılmış pastel renkleri ve papyonlarıyla, koridorun iki tarafına düzgünce bölünmüş bir şekilde oradalar. Solda altın sarısı sarışınlar. Sağda koyu, zengin esmerler. Aralarında tek bir gece yarısı siyahı saç yok.

Benimki gibi değil.

Meydan okuma içimde yeniden yükseliyor ve miras kalan siyah saçlarımı savurarak omuzlarımın etrafında dalgalanmasına izin veriyorum. Belki de bu hareket arka sıradaki yaşlı bir kadının nihayet beni tanımasına neden oldu. Ya da daha doğrusu annemi tanımasına. Bu kasabadan ayrıldığımdan beri çok büyüdüm ve bir aynaya sahip olduğum için benzerliğin farkındayım.

Yeşil gözler, dinlenen orospu yüzü, inatçı çene, uygunsuz kıvrımlar.

Ben tepeden tırnağa Potts kızıyım.

Bir hayalet görmüş gibi bakan kadın incilerini parmaklıyor ve şüphesiz bir dedikodu yangını başlatmak için eğiliyor. Ağzım memnun bir gülümsemeye kıvrılıyor ve cemaati izlemeye geri dönüyorum. Ben hariç herkes oturmuş, gelinin koridorda yürümesini bekliyor. En arka köşede duruyorum, gölgeler içinde gizleniyorum. Kuzenim Naomi'nin bu öğleden sonra evleneceğini ve ailemden kimsenin davet edilmediğini düşünürsek bu çok uygun.

Ne ailesi? Geriye bir tek sen kaldın.

Görünmez bir yumruk göğsümü gıcırdatıyor ve temiz hava almak için eğilmek niyetiyle duvarı itiyorum. Bu insanların önünde soğukkanlılığımı kaybetmemin imkanı yok. *Özellikle* de odanın sarışın tarafında. Ancak gitmek için döndüğümde... işte o zaman onu gördüm.

Bir keresinde, bir kasırga sırasında, bir galon süt almak için Brooklyn'deki evimden çıkma hatasını yaptım. Beslenmemin yüzde doksanını mısır gevreği oluşturuyordu, bu yüzden çaresizdim ve avuç avuç kuru Cheerios yemekten bıkmıştım. Binadan dışarı iki adım atmamıştım ki saatte yüz mil hızla esen bir rüzgar ayaklarımı altımdan çekip aldı ve beni sırtüstü yatırarak yukarıdaki karanlık gök gürültüsünü görmemi sağladı. Yine de gidip süt aldım, çünkü ben inatçı biriyim, ama o büyük şok hissini hatırlıyorum. Benim demir irademden daha güçlü kuvvetlerin var olduğu ve beni kış üstü yere sermek için beklediklerinin teyidi.

Damadı gördüğümde böyle hissediyorum. Naomi'nin damadı.

Boğazım yutkunma çabalarımın direniyor, kendini çamurla kaplıyor. Avuçlarım terliyor, nabzım atıyor, dizlerim bükülüyor -evet, bükülüyor-kilisenin arka duvarına yaslanıyorum. Döndüğümde arka sıradaki sarışın kafaların beni izlediğini görüyorum ve çenemi kaldırarak kendime toparlanmamı emrediyorum. Tanrı aşkına benim sorunum ne?

Sanki büyülenmiş gibi bakışlarım bir kez daha damada yöneliyor. Beklediğim gibi kurabiye kesimli bir vakıf fonu çocuğu değil. Hayır, o... zorlayıcı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, tek bir kasını bile oynatmadan odadaki otoriteyi sağlıyor. Sağdıçların üzerinde yükselişine bakılırsa 1.80 boyunda olmalı ve kaslı göğsünün genişliği bir şekilde *vahşi*. Hazırlıklı ve harekete hazır. Kalın tütün rengi saçları var, yüzü tıraş edilmiş ama şimdiden sakalla savaşıyor. Yine de beni ayakta durmaktan alıkoyan şey onun bariz erkeksiliği değil.

Gözleri. Bu adamın tüm bariz gücüne rağmen, yürek parçalayıcı derecede nazikler.

Düğün duyurusunu internetten okuduğumda Naomi'nin nişanlısının tanımıyla alay etmişim. Şimdi hatırlamak için acele ediyorum. Elijah Montgomery DuPont. Citadel mezunu. Orduda üç kez denizaşırı görev yapmış. Başka ne vardı? Bir şey vardı... başka.

Oh. Doğru ya. Elijah, Charleston'ın en uzun süre görevde kalan belediye başkanının oğlu. Babasının ayak izlerini takip etmeyi planlıyor. Çok yakında. İnanılmaz derecede gösterişli, eski yarışma kızı Naomi için daha azını bekler miydim? Naomi'yi özel okul kıyafetleriyle, beni de yırtık kot pantolon ve Salvation Army özel kıyafetleriyle gençliğimizden beri kasabada dolaşırken görmediğimi kabul . Yine de iyi hatırlıyorum. Bakışlarının üzerimde nasıl gezindiğini ve kapandığını, arkadaşlarına fısıldadıklarını hatırlıyorum. *Annesi. Annesi.*

Naomi'yi kıskandığımı fark ettiğimde içimden titrek bir kahkaha atıyorum. Tam şu anda. *Aslında* hiç tanımadığım, gözlerinin gösterdiği kadar nazik olması mümkün olmayan bu adamı kıskanıyorum. Kibar erkeklerden *hoşlanmam* bile. Kendime bunu söylerken bile gözlerimi kısarak o gözlerin rengini seçmeye çalışıyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde kendimi silkeliyorum ve kiliseyi yan çıkıştan terk etmek için dönüyorum. Her ne kadar ortalığı karıştırmak ve bu insanlara ailemin benim tarafımın da var olduğunu hatırlatmak istesem de şimdi kalamam. Eve döndüğümde kuzenimin nişanlısına karşı tuhaf, anlık bir çekim duymamın ironisi çok fazla.

Yarın, muhtemelen onunla ilgili her şeyi unutacağım. Bu öğleden sonrayı bir rüya ya da halüsinasyon gibi hissedeceğim. Ama şu an için onun evlenmesini izleyebileceğimi sanmıyorum.

İnançsızlık içinde, çıkış kolunu aşağı doğru bastırıyorum. Omzumun üzerinden son bir kez aptalca bakmak için döndüğümde, koridorda koşan bir kadın gördüğümde duraksıyorum. O gelin değil ama deniz mavisi, fırfırlı kabus gibi elbisesiyle nedime diye bağıyor. Yüzü çarşaf gibi bembeyaz, bir yanında bir buket çiçek, diğer elinde katlanmış bir not. Parmaklarımı kapının kolundan çekiyorum, etrafımdaki herkesin kendi aralarında mırıldanmaya başladığını fark ediyorum. Neler oluyor?

Damat başını eğiyor ve telaşlı nedimenin kulağına ulaşabilmesi için eğiliyor. Konuşması bitince notu uzatıyor ve damat notu açıp okurken gözlerini kaçırıyor. Çok hareketsiz. Kesinlikle bir şey var

Yanlış, ama nedimenin bariz üzüntüsüyle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor, hatta okurken sabit bir eliyle omzunu okşuyor. *Nazik dev.*

Kendi düşüncelerimden ürküyorum. Bunlar benden geliyor olamaz. Erkeklerin zaman zaman hoş bir oyalanma aracı olması gerekir. Hepsi tek bir şey istiyor ve ben bunu kanıtlamaktan çarpık bir zevk alıyorum. Daha fazlasını da istemediğimi kanıtlamak ve onları yollarına göndermek. Kendime nasıl çalıştığımı hatırlatmak şu anda yardımcı olmuyor. Damat-Elijah'ın yüzü gittikçe daha ciddi bir hal aldıkça huzursuz oluyorum. Herkesin fısıldaşmayı kesmesini istiyorum.

Sonunda nedime döner ve koluna burnunu çekerek geldiği yoldan ayrılır. Elijah notu cebine tıktırır ve neredeyse düşünceli görünerek cemaate tek başına bakar. Artık kimse fısıldaşmıyor. Hepsi taş kesilmiş, smokinli, güçlü kuvvetli askerin ne diyeceğini beklemektedir. "Hepiniz Pazar günü geldiğiniz için çok üzgünüm. Görünüşe göre... bugün kimse evlenmiyor," diyor, güneyli kibarlığıyla yankılanan derin sesiyle. Bu anons üzerine koridorun her köşesinden soluk soluğa sesler yükseliyor, kadınlar neredeyse fanatik bir coşkuyla kendilerini yelpazeliyor. Kamera flaşları patlıyor. Elijah bu ani hareketliliğe karşı bağışıklı değil. Ya da az önce terk edildiği gerçeğine. Hayır, elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor, dudaklarında zoraki, alaycı bir gülümseme dolaşıyor. "Umarım düğün hediyeleriniz iyi bir iade politikasıyla gelmiştir."

Şaka yapma çabası rahatsız edici bir kahkaha ile karşılanıyor, ama çoğunlukla sessizlik. Düşünüyorum. Göğüs kemiğimin sızlamasından bir şey duymak zor. Evet, garip bir nedenden dolayı kuzenimle evlenmesini izlemek istemedim. Ama mihrapta terk edilmesini izlemekten hiç zevk almıyorum. Hem de hiç. Hayatımda hiç bu kadar yalnız görünen birini görmemiştim.

Elijah'ın sağdıçlarına dönüp bir omzunu devirmesini, gözlerini kaçırmasını izliyorum. Ve o küçücük zaman diliminde ne yapacağını tam olarak biliyorum. Yarın, belki de Elijah'ı benden daha iyi tanıması gereken insanlarla dolu odada onu ne kadar kolay okuduğuma hayret edeceğim. Ama şimdilik zaman kaybetmeden yan çıkıştan çıkıyorum, ılık Mart rüzgârı ve tuzlu hava kokusu beni yutuyor. Park etmiş arabaların arasından geçip eski Honda'mı buluyorum, adımlarımla birlikte nefes alıp veriyorum.

Birkaç dakika sonra, kaldırımdaki boşluğumdan Elijah'ın kiliseden çıkışını izliyorum, sonra da duruyorum. İleriye, hiçbir şeye bakmıyor,

Boynundaki güçlü kordonlar puslu, güney öğleden sonra güneşinde göze çarpıyordu. Kalbi mi kırılmıştı? Kızgın mı? Kaçmak istemesi dışında hiçbir şey söyleyemem. Şimdi kaçmak istiyor. Ama ayağımı gaza basmadan önce kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Soğuk, sert bir gerçeklik kontrolü.

Zengin, güçlü, yakışıklı. Ulaşılmaz. Bu annemin aşık olduğu adamla aynı türden. *Hem de çok*. Kilisenin içindeki herkes *bunun* nasıl sona erdiğini de hatırlıyor. Bir ailenin iki yarısını parçaladı, bir tarafı zenginlikleri içinde gelişmeye, diğer tarafı ise gözden düşmeye terk etti.

Elijah Montgomery DuPont, Charleston'ın bir sonraki belediye başkanı, güney ölümsüzlüğünün varisi bugün gelini tarafından geride bırakılmış olabilir, ama yakında bir gün? Bir tane daha olacak.

O bir Potts kızı olmayacak. Asla ama asla ben olmayacak.

Şaşırtıcı bir çaba harcıyorum ama en göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum ve kilisenin merdivenlerinin dibindeki kaldırıma yanaşıyorum. Şimdiye kadar konuklar kilisenin kapılarını doldurmaya başlamış, Elijah'ın arkasından birer birer dışarı süzülüyorlardı.

Yolcu tarafındaki camı açtığımda, Elijah'ın tüm dikkatini ilk kez üzerime çekiyorum ve bu beni o kasırga rüzgârı gibi çarpıyor - sadece dokuz kat daha güçlü. Yakından çok *davetkâr*. İnsan kalkanı olarak kullanılabilecek bir adam. Ya da bir fırın. Sanki güvenilecek biriymiş gibi sıcaklık ve yetenek *yayıyor*. Aman Tanrım. Aklımı kaçıyorum.

Nefesimi tutarak torpido gözünü açtım ve Grey Goose votka şişesini çıkarıp terk edilen damada doğru salladım. "Yarısı boş, ama rica ederim."

Gözleri konusunda haklıydım. Honda'ma doğru eğilip doğrulurken, başını tavana yaslarken aklımdan geçen tek tutarlı düşünce buydu. Bakışları en iyi çikolatadan yapılmış ve minnettar ve yorgun bir şekilde üzerime indiğinde de aynı şekilde tatmin edici. "Teşekkür ederim hanımefendi."

Kalın çapağı beni ayak tabanlarıma kadar sarsıyor ve sarılmayı düşündürüyor. *Sarılmayı*. Hayatımda bir gün bile yapmadığım bir aktivite. Şokumun yüzüme yansımamasını umarak şişeyi çevirip açıyorum ve . "Giyinip kuşandın ve gidecek hiçbir yerin yok mu?"

Mizahsız kahkahalar onu yavaş bir gürültüyle terk ediyor. "Onun gibi bir şey." "Olanlar için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum hiç düşünmeden.

"Hayır.

kimse bunu hak etmiyor."

Bana bir bakış attı, belli ki aşağılanmasına tanık olduğumu fark etmişti. bundan daha fazlasının farkına varıyor. Şu ana kadar beni gerçekten *gördüğünü* sanmıyorum. Ben sadece arabadaki bulanık bir figürdüm. Bir kaçış kapısı. Şimdi dikkati deri kaplı kalçalarımaya kayıyor, sonra tekrar yüzüme yöneliyor, yüz ifadesine uyanıklık yerleşiyor. "sen?"

"Bu uzun bir hikaye." Şişeyi ağzına doğru uzatıyorum. "Şimdilik, ben Addison'ım. Merdivenlerden inerken sempati görmekten kaçınmak istiyorsan, senin kızın benim."

Kiliseye dönüp bakmadan şişeyi dizinin üzerinde çeviriyor. "Nasıl yani?"

"Bu kasabada saklanabileceğiniz muhtemelen çok az yer vardır, haksız mıyım?"

Yorgun kahverengi gözler tekrar bana odaklanıyor. "Evet."

Tek bir kelimeye çok fazla ağırlık ve anlam sığdırılmış. "Benim bir yerim var. Bir süreliğine saklanabilirsin."

Beden dili hâlâ minnettar ama artık tereddütlü. "Saygısızlık etmek istemedim Addison. Ben de hiçbir şey varsaymıyorum, anlıyor musun?" Başımı sallamamı bekliyor. "Ama bana saklanacak bir yerden fazlasını teklif etmeyi düşünüyorsan, bunun için doğru ruh halinde olduğumdan emin değilim. Sana haksızlık olur."

Bu adamla seks yapmayı düşünmek bile bacaklarımın arasını kayganlaştırıyor. Beni geri çevirdiğini düşünürsek bu çok bir durum, teklif ettiğimden değil. Yine de. Ne düşünmüştüm ki? Son model, yontulmuş acı atımla gelip onu intikamcı bir kovboy kızı gibi süpürüp götüreceğimi mi? Adam terk edilmenin şokunu yaşıyor. İstemediğim halde canlanan romantik düşüncelerimi bir kenara bırakmalıyım. Hem de hemen. Ağzından çıkan her gerçek kelimedede onu daha çok severken bunu yapmak o kadar da kolay değil.

Başımın arkasındaki kıyamet çınlamasını görmezden gelerek kaldırımdan çekiliyorum. "Çok asilce bir davranış. Çoğu insan bu konuda endişelenmez. başlarına böyle boktan bir şey geldikten sonra adalet."

"İnsanların başına her zaman boktan şeyler gelir," diye cevap veriyor, ses tonu sohbet havasında. En ufak bir öğüt vermiyor. "Bu bencil olmak için bir bahane değil."

"Hayır, sanırım değil." Seksle ilgili olarak *bencil* dediğini duyduktan sonra insan gibi konuşmayı zar zor başarıyorum. Bu öğleden sonra yatağa girsek, benimle birlikte böyle mi olurdu? Kaba ve bencil ve *Tanrım*. Bir tane almam lazım

Şu anda kendimi tutamıyorum. Seks için doğru zihin yapısında olsa bile... Naomi onun tipi. Soylu kızlar. Evlilik dışı doğmuş ve hayatını haftadan haftaya kazıyarak geçiren bir kız değil. Çabuk kaşınan bir kaşıntıdan başka bir şey olmazdım.

Bu zihinsel tekme tam da ihtiyacım olan şey. Bir erkeğin tırmalama tahtası olmasına izin veren bir kadının başına neler geleceğini çok iyi biliyorum. "Sana oda sıcaklığında Grey Goose ve bir süre televizyon izleyebileceğin bir yer dışında bir şey teklif etmiyorum." Burnumun ucuyla ona alaycı bir bakış fırlatmadan önce caddeye doğru bir dönüş yapıyorum. "Dünün geri dönüşümü gibi kaldırırma bir adamı istediğimi mi sanıyorsun?"

Elijah başını geriye atıp güldüğünde; ses omurgamdan aşağıya minnettar bir ürperti gönderiyor. *Görmezden gel.* "Bir şey bana bu arabaya binmemi söyledi." İri omuzları hâlâ titriyor. "Dinlediğime memnunum." Kırmızı ışıktayken duruyorum, elimi direksiyondan çekip sıcak kavrayışıyla tuttuğunda irkiliyorum. Başını eğiyor, kahverengi gözlerinden karakter fışkırıyor. Gerçek bir mizah anlayışı olan, işkence gibi yakışıklı, iyi kalpli bir tırmık. "Arkadaş mı?"

Bir uçuşumun kenarında duruyormuşum gibi hissederek omzumu silkiyorum. "Yargılamayı saklı tutuyorum."

Kahkahası bu kez beni yeniyor ve ışığın içinden geçerken gülümsüyorum.

GETAWAY GIRL kitabının devamını okumak ister misiniz?

Burada bulabilirsiniz:

<https://bit.ly/2E6pbKc> Veya...

www.tessabailey.com

Tessa Bailey'i Instagram'da takip edin: [@tessabaileyisanaauthor](https://www.instagram.com/tessabaileyisanaauthor)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

